

ТАКОВАТІ
МІСЦЕ КІСЛЯНИХ
ПОСЛАДІВ

1243
7
60

AL 52.91.1
0009

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Συγγραφεῖσα παρὰ τοῦ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΑΛΦΙΕΡΟΥ,

—:~::~~::~:—

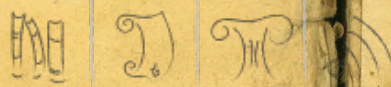
Ἐκ τῆς Ἰταλικῆς μεταφρασθεῖσα εἰς τὴν καθομιλου-
μένην ἡμῶν διάλεκτον, καὶ δεύτερον τύποις
ἐκδοθεῖσα, διὰ συνδρομῆς τῶν φιλελλήνων
καὶ φιλογενῶν.

Παρεστάθη εἰς τὸ ἐν Βουκουρεστίῳ θέατρον
πρώτην φοράν, κατὰ τὴν 21 Νοεμβρίου
τοῦ 1819.

.....

ΚΟΡΤΟΙ ΕΝ ΤΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ.

1825.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
AL 52.91.0009

ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ.

Ο Ὅρεσθης, Τραγωδία τοῦ Περιφήμου τραγικοῦ Ἀλφίερου, ἐμεταφράσθη ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ, πρότινων χρόνων ἐν Βουκουρεστίῳ, εἰς περίσσειαν ὅταν ἀνοίχθῃ ἐκεῖ θέατρον, πρὸς παρασάσειν τραγωδιῶν καὶ ἄλλων Δραμάτων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ πολλὰ ὀλίγα ἀντίτυπα ἐδημοσιεύθησαν· ἡ αὐτὴ Τραγωδία ἐπαραστάθη δύο φορές καὶ εἰς Κέρκυραν τῇ 4 καὶ 19 Φεβρουαρίου 1825, ἀπὸ πέντε φιλομαθεῖς καὶ φιλοτέχνους νέους. (*) Εἰς τὴν παράσσειν ταύτην, οἱ ἄξιοι οὗτοι νέοι, δὲν ἀπέδειξαν μόνον τὴν δύναμιν καὶ τὸ ὕψος τοῦ Ἰταλοῦ Σοφοκλέους, ἀλλὰ μάλιστα ἐνέπνευσαν ἰσχυρῶς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν ἐκείνων τὸν γλυκύτατον ἔλεον μεμιγμένον μετὰ τὸν φόβον, τὸ μόνον σκοπούμενον, εἰς τὸ ὅποιον ἀποβλέπει ἡ τραγωδία. Οἱ οἱ ἐν Κερκύρᾳ ἐπεθύμησαν εἰς ἄκρον νὰ ἐξυπνήσωσι, διὰ τῆς ἀναγνώσεως, ἐκεῖνα τὰ πάθη, τὰ ὅποια ἡγέρθησαν εἰς αὐτοὺς ἀκρωμένους εἰς τὸ θέατρον. Ἀλλ' ἐπειδὴ λείπουν Ἀντίτυπα, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ξανατυπωθῇ, καὶ ἰδοὺ ἡ παροῦσα δευτέρα τοῦ Ὅρεσθου ἐκδοσις, πρὸς

ἐκπλήρωσιν τῆς κοινῆς ψήφου, καὶ περισσotέραν τῶν νέων πρὸς τὰ καλὰ ἐμψύχωσιν, οἱ ὅποιοι, ἐλπίζομεν, ὅτι θέλουν μᾶς εὐφράνει καὶ μετὰ ἄλλας εἰς τὸ ἐξῆς καλὰς παρασάσεις.
ὁ Εκδότης.

(*) Οἱ ΠΑΡΑΣΤΗΣΑΝ ΤΕΣ ΝΕΟΙ.

ὍΡΕΣΤΗΣ,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΑΣ, ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΠΥΛΛΑΪΔΗΣ,

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΝΟΦΑΟΣ, τοῦ ποτὲ Αναστασίου

ΑἰΓΙΣΘΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ἩΛΕΚΤ

ΣΠΗΡΙΑΔΩΝ

ΚΑΥΤ

ΚΩΝΣΤΑ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΡΑΞΕΙΣ Α΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Θλιβερά, τρομερά νύκτα, παρούσα πάντοτε εἰς τὴν φαντασίαν μου! δέκα ἔτη σήμερον, ἀφοῦ κάθε χρόνον μὲ παῖρρησιάζεσαι ζοφερά καὶ αἱματώδης· ἀλλὰ τὸ αἷμα ὁποῦ πρέπει νὰ σ' ἐξιλεώσῃ, ἀκόμη δὲν ἐχύθη. — ὦ ἀνάμνησις ὀδυνηρά! ὦ τρομερά θέα! Ἀγαμέμνων, ἄθλιε πάτερ! εἰς αὐτὰ τὰ πρόθυρα σ' εἶδα σφαγμένον. σφαγμένον καὶ καὶ ἀπὸ τίνος χεῖρα — ὦ νύκτα, ὁδήγησέ με καὶ νὰ ὑπάγω ἄορατος εἰς τὸ ἱερὸν μνῆμα. ἄχ! εἴθε πρὶν ξημερώσῃ νὰ μὴν ἔλθῃ ὁ Αἰγισθος, καὶ μ' ἀντικόψῃ τὰ δάκρυα, αὐτὴν τὴν ἐτήσιον προσφορὰν μου εἰς τὴν πατρικὴν κόνιν! κατὰ τὸ παρὸν μόνον δάκρυα σὲ προσφέρω, σεβασέ πάτερ! ἄχ! σ' ὀρκίζομαι ὅτι ζῶ εἰς τὸ Ἄργος, μέσα εἰς τὸ παλάτιόν σου· δούλη πλησίον τῆς παρὰ νόμου μητρὸς, καὶ τοῦ ἄσεβοῦς Αἰγίσθου, καὶ ὑποφέρω μίαν τοιαύτην καταφρονημένην ζωὴν, μόνον ἐκδίκησιν ἐλπίζουσα. μακρὰν μὲν ὁ Ορέστης, ἀλλὰ ζῇ. — ἐγὼ σ' ἐγλύτωσα, φίλτατε ἀδελφε, διὰ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

σέ ζῶ, ἕως νὰ φθάσῃ ἐκείνη ἡ ἡμέρα, εἰς τὴν ὁποίαν ὄχι
δάκρυα, ἀλλ' αἷμα ἐχθρῶν θὰ χύσῃς εἰς τοῦ πατρὸς τὸν
τάφον. ✕

Σ Κ Η Ν Η Β'.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Θυγάτηρ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τίς φωνάζει; ὦ οὐρανέ! σὺ ἔρχεσαι;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ θυγάτηρ, ἂ! μὴ μ' ἀποφεύγῃς· θέλω καὶ γὼ νὰ
γένω κοινωνὸς τῆς ἱερᾶς πράξεως· ὁ Αἰγισθος ματαίως τὸ
ἐμποδίζει· αὐτὸς δὲν θὰ τὸ μάθῃ. ἔλα, ἄς ὑπάγωμεν
μαζὶ εἰς τὸν τάφον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τίνος;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τοῦ . . . δυστυχοῦς . . . πατρὸς, . . . σου . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Διατί δὲν λέγεις τοῦ συζύγου σου; δὲν τολμᾷς, πολλὰ
καλὰ! ἀλλὰ πῶς θὰ τολμήσεις νὰ ὑπάγῃς πρὸς αὐτὸν,
μολυσμένη ἔτι ἀπὸ τὸ αἷμά του;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Δύο πενταετηρίδες ἀπέρασαν ἀπ' ἐκείνην τὴν θλιβεράν

ἡμέραν· δέκα ἔτη ἤδη ὁλόκληρα κλαίω τὴν ἀνοσιουργίαν μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καὶ πόσον διάστημα χρόνου σοχάζεσαι ἀρκετὸν εἰς τοῦ-
το; κ' αἰωνίως ἂν ἔχυνες δάκρυα, πάλιν δὲν ἀρκοῦσαν.
δὲν βλέπεις; ἀκόμη στέκει ξηραμένον εἰς τοὺς τρομεροὺς
τοίχους τὸ αἷμα ὁποῦ ἔχυσες· ἄχ! φύγε· ἰδὲ εἰς τὴν πα-
ρουσίαν σου κοκκινίζει, καὶ ἀνανεώνει. φύγε, σὺ, τὴν
ὁποίαν, οὔτε ἠμπορῶ, οὔτε πρέπει νὰ ὀνομάσω μητέρα·
ὑπάγε, ἐπίσρεψε εἰς τὸν ἄτιμον θάλαμον τοῦ παρανόμου
Αἰγίσθου. μείνε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ· μὴ προχωρῇς περαι-
τέρω, νὰ μὴ συγχίσης τ' ἀναπαυόμενα καὶ σεβαστὰ κόκκα-
λα τοῦ Ἀτρείδου. ἤδη ἡ παρωργισμένη καὶ τρομερὰ σκιά
τοῦ ἔρχεται ἐναντίον μας, καὶ μᾶς ἀπωθεῖ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Οἱ λόγοι σου μὲ τρομάζουν . . . σὺ μ' ἀγάπησες, . . .
ὦ κόρη . . . ὦ ἔλεγχοι τοῦ συνειδότος . . . ὦ πόνος! ἄχ!
ἡ ἀθλία! . . . καὶ νομίζεις, ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς μὲ τὸν
Αἰγίσθον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Εὐτυχὴς; καὶ εἶσαι ἄξια; ὦ! καλὰ προώρισεν ἡ Θεία
Πρόνοια, νὰ μὴν εὐρίσκουν ποτὲ ἡσυχίαν οἱ ἀσεβεῖς καὶ
κακοῦργοι. εἰς τὸ αἰώνιον βιβλίον τῆς εἰμαρμένης, αἰωνία
εἶναι γραμμένη καὶ ἡ καταδίκη σου. μόλις ἄρχισαν αἱ
ποιναὶ σου· εἰς τὸν Κοκυτὸν σ' ἀναμένει ἡ ἐντελής ἀντα-
μοιβή· ἐκεῖ καθὼς φθάσεις, θὰ παρρησιασθῇ ἐμπροσθέν σου
μ' ἄγριον καὶ ἀπειλητικὸν βλέμμα ἡ σκιά τοῦ φονευθέντος
συζύγου σου· ἐκεῖ θὰ ἰδεῖς νὰ φουάττουσιν αἱ παρωργισμέ-
ναι σκιαί τῶν προγόνων μας· θὰ ἀκούσεις τὸν ἀδυσώπητον

κριτὴν τοῦ ἄδου νὰ σὲ καταδικάζῃ, διὰ τὴν ἀνοσιουργίαν σου εἰς αἰωνίας ποινὰς καὶ κολάσεις

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀλλοῖμονον εἰς ἐμέ! καὶ τί δύναμαι νὰ ἐλπίσω; . . . εὐσπλαγχνίαν . . . καὶ εἶμαι αὐτῆς ἄξια; . . . ἀλλ' ἂν ἐγνώριζες κατὰ βάθος τὴν καρδίαν μου, ὦ κόρη . . . ἄχ! ποῖος ἤμπορεῖ νὰ μὲ κυττάξῃ μ' εὐμενὲς καὶ ἱλαρὸν βλέμμα, ἐμὲ τὴν μολυσμένην ἀπὸ τοιαύτης κακουργίας; ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ κατακρίνω τὸ πρὸς ἐμέ μῖσος, καὶ τὴν ὀργὴν σου. ἔτι ζῶσα δοκιμάζω ὅλα τὰ φρικτὰ κολαστήρια τοῦ ζοφεροῦ ἄδου. ἄχ! μόλις τὸν ἐπλήρωσα, κ' εὐθὺς ἀνηγέρθη τρομερὰ εἰς τὴν καρδίαν μου ἡ μετάνοια, ἀλλ' εἰς μάτην. ἀπ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡμέραν καὶ νύκτα σέκεται ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ αἵματωμένον καὶ τρομερὸν φάντασμα· ὅπου καὶ ἂν γυρίσω τὸ βλέπω προπορευόμενον νὰ μὲ δείχνῃ σκοτεινὸν δρόμον μ' αἱματώδη ἵγνη· εἰς τὴν τράπεζαν, εἰς τὸν θρόνον, παντοῦ κάθεται πλησίον μου· εἰς τὴν ἄχαρον κλίνην, ἂν τύχῃ καὶ μοῦ κλείσῃ ὁ ὕπνος τὰ μάτια, εὐθὺς, ἄοι! τρομερὰ θεά! ἰδοὺ μὲ παρρησιάζεται ἡ σκιά μὲ λυσσώδεις χεῖρας κατασπαράττουσα τὸ κατασπαργμένον σῆθος μου, καὶ γεμίζουσα τὰς χεῖρας τῆς αἵμα, τὸ ρίχνει εἰς τὸ πρῶτον μου. — τὰς φρικτὰς νύκτας τὰς διαδέχονται φρικτὰς ἡμέραι· τοιαύτην θανατηφόρον ζῶην ἀπερνῶ. — ὦ θυγάτηρ, (ὅποια κ' ἂν ἦμαι, μήτηρ σου εἶμαι) δὲν κλαίεις, ὅταν κλαίω;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κλαίω, . . . ναι, . . . κλαίω. — ἀλλ' εἰπέμε, δὲν κατακρατεῖς ἀκόμη τὸν ἀρπαχθέντα θρόνον; ὁ ἀχρεῖος

Ἀἰγισθος δὲν χαίρεται μαζί σου τὸν καρπὸν τῆς κοινῆς παρανομίας; — ὄχι, δὲν πρέπει νὰ σὲ συμπονῶ, οὔτε κ' ἂν νὰ πιεσῶς τὰ δάκρυά σου. ὕπαγε, εἰσελθε· ἄφες ἐμὲ μόνην διὰ νὰ ἐκτελέσω . . .

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ!

ὦ θυγάτηρ, ἄ! ἀκουσέμε, . . . πρόσμενε . . . εἶμαι πολλὰ δυσυχῆς. μισῶ τὸν ἐαυτόν μου περισσότερον παρ' ὅσον μὲ μισεῖς . . . βραδέως ἐγνώρισα τὸν Αἰγισθον . . . ἀλλοῖμονον! . . . τί λέγω; μόλις ἐξέπνευσεν ὁ Ἀτρεΐδης, κ' εὐθὺς ἐπληροφόρηθην, πόσον ἦτον σκληρὸς ὁ Αἰγισθος, ἀλλ' ὅμως καὶ τοιοῦτον τὸν ἠγάπησα. τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος, καὶ ἐνταῦτ' ὅτε τὰς παραφορὰς τοῦ ἔρωτος ἐδοκίμασα, . . . καὶ δοκιμάζω· ὦ ἄξια κατάστασις δι' ἐμὲ μόνον! . . . καλὰ γνωρίζω, ὅποιαν ἀνταμοιβὴν τοῦ ἐγκλήματος μ' ἀποδίδει ὁ Αἰγισθος· βλέπω τὴν καταφρόνησίν μου ὑπὸ πρόσχημα πιαστῆς ἀγάπης· ἀλλ' εἰς τοιαύτην κατὰστασιν οὐσα, ὅποιαν διόρθωσιν τοῦ ἀνοσιουργήματος ἤμπορῶ εἰς τὸ ἔξῃ νὰ πράξω, ὥστε νὰ μὴν ἦναι πλέον ἀνοσιούργημα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὁ γενναῖος θάνατος ἐξαλείφει καθ' ἐγκλημα. ἀλλ' ἀφοῦ εἰς τὸ σῆθος σου δὲν ἐτόλμησεν ἡ μικρόφωνος χεὶρ σου νὰ σρέψῃ τὸ ἀχνίζον ξίφος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀνδρός σου, διατὶ νὰ μὴ τὸ ἐμπήξῃς εἰς τὸ σῆθος ἐκείνου τοῦ ἀσεβοῦς, ὅστις, σὲ μὲν ἐσέρησε τὴν τιμὴν, ἡσυχίαν, ὑπόληψιν· τὸν δὲ Ὀρέστην σου τὸ βασίλειον;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὀρέστης, . . . ὦ ὄνομα! ὅταν τ' ἀκούω ὅλον μου τὸ αἷμα παγώνει εἰς τὰς φλέβας.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τὸ ἐδικόν μου ὅμως βράζει εἰς τὰς φλέβας. τώρα δοκιμάζεις τοιοῦτον μητρικὸν φίλτρον, ὅποιον πρέπει εἰς τοιαύτην μητέρα. ἀλλ' ὁ Ὀρέστης ζῇ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Εἴθε νὰ τὸν χαρίσουν οἱ Θεοὶ πολυχρόνιον ζωὴν· φθάσει ἀπροφύλακτος νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἄργος. πόσον εἶμαι ἀθλία! ἐσερήθην διὰ πάντα τὸν φιλατόν μου υἱόν. καὶ ὅσον τὸν ἀγαπῶ, τόσο μᾶλλον βιάζομαι νὰ παρακαλῶ τοὺς θεοὺς, διὰ νὰ μὴ τὸν φέρωσί ποτε ἔμπροσθέν μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἡ ἐδική μου ἀγάπη εἶναι πάντῃ διάφορος. ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἄργος, καὶ ἐδάκρυα τὸν οὐρανὸν μὲ τὰς δεξιὰς μου· με τοιοῦτον ἐνθερμὸν πόθον ζῶ. ἐλπίζω ὅτι θὰ τολμήσῃ μίαν ἡμέραν νὰ φανῇ ἐδῶ, ὡς ἄξιος υἱὸς τοῦ φονευθέντος Ἀτρείδου.

ΣΚΗΝΗ Γ.

Αἴγισθος ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΗΛΕΚΤΡΑ.

Αἴγισθος.

Βασίλισσα, δὲν ἀρκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ ξεθυμαίνῃ ὁ πόνος σου, ἀλλὰ σηκώνεσαι πρὶν ξημερώσῃ, καὶ ἀρχίζεις τὰ παράπονα, λησμώντας μίαν φορὰν τὰ παρελθόντα· ἄς ζήσωμεν πλέον γαληνίας ἡμέρας.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Αἴγισθε, νὰ βασιλεύσῃς μόνον ἐξητοῦσες· καὶ ἰδοὺ

βασιλεύεις. τώρα τί σέ μέλλει διὰ τὰ δάκρυά μου; λύπη πάντοτε κυριεύει τὴν καρδίαν μου· τὸ ἡξέυρει.

Αἴγισθος.

Καλὰ γνωρίζω, ὅποια εἶναι ἡ πηγὴ τῆς παντοτεινῆς λύπης σου· ἠθέλησες, ὦ, τι καὶ ἂν συμβῇ, αὐτὴ νὰ ζήσῃ· καὶ ἐγὼ τὴν ἄφησα, διὰ τὴν δυσυχίαν καὶ τῶν δύομας. ἀλλὰ θὰ σηκωθῇ ἀπεμπρός σου αὐτὸ τὸ θλιβερόν ἀντικείμενον· θὰ ἡσυχάσῃ μίαν φορὰν αὐτὸ τὸ παλάτι· καὶ μετὰ τὴν ἐξορίαν τῆς θὰ παύσουν τὰ δάκρυα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Διώξέμε, διώξέμε· πάλιν θὰ ἦναι πάντοτε πένθιμον τὸ παλάτιον ὅπου κατοικεῖς, παρὰ τὰ δάκρυα ποῖα ἄλλη φωνὴ ἡμπορεῖ ν' ἀντηχῇ, ὅπου βασιλεύει ὁ Αἴγισθος; ἀλλ' ὅμως θὰ αἰσθάνεται ἄκραν χαρὰν ὁ υἱὸς τοῦ Θυέσου, βλέπων κλαίοντα τὰ τέκνα τοῦ Ἀτρείδου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ θυγάτηρ, . . . εἶναι σύζυγός μου. — Αἴγισθε, ἄχ! σοῦ χάσῃ θυγάτηρ μου . . .

Αἴγισθος.

Αὐτὴ εἶναι θυγάτηρ τοῦ Ἀτρείδου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Αὐτὸς εἶναι φονεὺς τοῦ Ἀτρείδου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἡλέκτρα . . . Αἴγισθε, λάβε εὐσπλαγγνίαν . . . βλέπεις τὸ μνήμα . . . τὸ τρομερὸν μνήμα, . . . καὶ ἀκόμη δὲν εὐχαριστεῖσαι;

Αἴγισθος.

Ἄλλ' ὦ γύναι, ἕως πότε ἀσύμφωνός με τὸν ἑαυτόν σου

εἶπτε, ὁ Ἀτρεΐδης ἀπὸ ποῖον φονευθεὶς, καίτοι εἰς αὐτὸ
τὸ μνῆμα;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ θανατηφόρος ἐλεγχος! τί ἄλλο λείπει εἰς τὴν ταλαί-
πωρον ζωῇ μου; ὁ αἵτιος τοῦ φόνου, τώρα νὰ μ' ἐλέγῃ
τὸ σφάλμα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ νέα χαρὰ, ἥτις μόνη ἤθελε παρηγορῇ τὴν καρδίαν
μου, πρὸ δέκα ἡδὴ ἐτῶν! σὰς βλέπω καὶ τοὺς δύο βα-
σανιζομένους ἀπὸ τὴν ὀργὴν, καὶ τοὺς ἐλέγχους τοῦ συνει-
δότος. ἀκούω τέλος πάντων τ' ἀποτελέσματα τοῦ αἵματώ-
δους ἔρωτος· ἡδὴ ἀφαιρέθη κάθε θέλητρον· τώρα ἐγνώ-
ρισεν ἐντελῶς ὁ εἰς τὸν ἄλλον· εἴθε ἡ καταφρόνησις νὰ σὰς
φέρῃ εἰς μῖσος, καὶ τὸ μῖσος εἰς νέον αἷμα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ σκληρὰ, ἀλλὰ πρέπουσα εἰς ἡμᾶς μαντεία! ὦ οὐρα-
νέ! . . . ᾒ! . . . θυγάτηρ . . .

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Σὺ εἶσαι ἡ μόνη αἰτία τῶν διχονοιῶν μας. τίποτε δὲν
χάνει μία μήτηρ, ἂν σερνηθῇ τοιαύτη θυγατέρα. μοὶ ἦτον
εὐκολον νὰ σ' ἀφαιρέσω, ὅ, τι κακῶς υπεχώρησα εἰς τὰς
δεήσεις της· ἀλλὰ δὲν συνειθίζω νὰ λαμβάνω ὀπίσω τὰ
δῶρα· τὸ νὰ μὴ φαίνεσαι, ἀρκεῖ εἰς τὴν ἡσυχίαν μας.
σήμερον θέλεις ὑπανδρευθῇ τὸν πλέον ποταπὸν καὶ ἀπορ-
ριμμένον δουλὸν μου, καὶ θὰ ὑπάγῃς μακρὰν μαζί του·
ὑπὸ τὴν αὐχμηρὰν ὄψιν τῆς ἀτίμου πτωχείας, θέλεις
τοῦ προσφέρει προῖκα τὰ παντοτεινὰ δάκρυά σου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Αἴγισθε, ὁμίλεις δι' ἄλλον ἀδοξότερον ἀπὸ τὸν ἑαυ-

τόν σου; ποῖος τῶν δούλων σου ἡμπορεῖ νὰ ᾔναι χαμερ-
πέςερος; ποῖος ἀσεβέςερος; ποῖος ἄλλος;

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἐβγα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τὸ ἤξεύρω, δὲν μ' ἀφαίρεσες τὴν ζωὴν, διὰ νὰ μὲ
τιμωρῆσῃς περισσότερον· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ᾔναι, αὐτὴ
ἡ χεὶρ, τὴν ὁποίαν ἴσως ὁ οὐρανὸς ἔχει διωρισμένην,
δι' ἄλλο ἐπιχείρημα . . .

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἐβγα σὲ λέγω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ!

Κατὰ τὸ παρὸν, ᾒ! . . . σιώπα, . . . ὦ θυγά-
τηρ, . . . ἔβγα, σὲ παρακαλῶ, . . . ἐγὼ ἔπειτα . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μακρὰν ἀπὸ σὰς· δὲν εἶναι ποινὴ μεγαλητέρα ἀπὸ τὸ
νὰ σὰς βλέπω.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ. ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Πανταχοῦ ν' ἀκούω ὕβρεις σκληρὰς, καὶ νὰ τὰς
ἀξίζω! . . . ὦ ζωὴ! ποῖος θάνατος ἡμπορεῖ νὰ ᾔναι ὀδυ-
νηρότερος παρὰ σέ.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Σὲ τὸ εἶπα, ἀδύνατον νὰ ἡσυχάσωμεν, ἔως ὅ, τῷ

αὐτὴ εὐρίσκεται πλησίον μας· πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ φονευθῇ· τ' ἀπαιτεῖ τὸ συμφέρον. ὁ λόγος τοῦ βασιλείου, καὶ ἡ ἡσυχία μας· τὴν καταδικάζει ἐνταυτῷ καὶ ἡ ἀνότητος ἀλαζονείας. ἀλλὰ τὰ δάκρυά σου τὴν ἐγλύτωσαν. μὴν ἀντιτείνης λοιπὸν εἰς τὴν ἐξορίαντας. τὸ θέλω, καὶ εἶναι πάντῃ μάταιος ἡ ἀντίσαςίς σου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄ! πολλάκις σέ τὸ εἶπα· ὁποῖον καὶ ἂν ἦναι τὸ πεπρωμένον τῆς Ἥλέκτρας, ἡμεῖς ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ εἰσπνεύσωμεν· σὺ μὲ τὰς ὑποψίας, κ' ἐγὼ μὲ τοὺς ἐλέγχους τοῦ συνειδότος, ἔντρομοι καὶ οἱ δύο, θὰ περάσωμεν ὑποπτον καὶ φοβισμένην ζωὴν. καὶ μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐλπίσωμεν ἄλλην;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ποῶς δὲν κυττάζω τὰ παρελθόντα, σοχάζομαι μόνον τὸ μέλλον· δὲν ἠμπορῶ ποτὲ νὰ ἦμαι εὐτυχής, ἐν ὧσφ σώζεται σπέρμα τοῦ Ἀτρεΐδου· ὁ Ὀρέστης ζῇ· μὲ τὸν καιρὸν αὐξάνει τὸ πρὸς ἡμᾶς μῦθος του. καὶ ζῇ πνέων σκληρὰν ἐκδίκησιν.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὁ ἄθλιος! ζῇ· ἀλλ' ἀπομακρυσμένος, ἀγνώριστος, ἄσημος, ἀνοπλος.-- ἄχ! σκληρὲς, παραπονεῖσαι εἰς τὴν μητέρα, διότι ζῇ ὁ υἱός της;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Παραπονοῦμαι, ναὶ εἰς μητέρα, ἥτις ἔσφαξε τὸν σύζυγόν της. ἐκεῖνον ἐθυσίας εἰς τὸν ἔρωτά μας, δὲν πρέπει καὶ τοῦτον παρομοίως νὰ θυσιάσῃς διὰ τὴν ἀσφάλειάν μου;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀχόρταγε, αἰμοβόρε, δὲν σ' ἀρκοῦν τόσα ἐγκλήματα!... ὦ φρικτοὶ λόγοι!...--μ' ἐπίπλασον ἔρωτα μ' ἔσυρες εἰς τὰς παγίδας σου· οἱ βάρβαροι καὶ σκληροὶ τρόπαιοι ἀρκετὰ μὲ τ' ἀπόδειξαν μετὰ ταῦτα· ἀλλοῖμονον!... ἐγὼ ὅμως ἀκόμη τρέφω εἰς τὸ γῆθός μου εὐλκρινῇ κ' ἐνθερμον ἔρωτα· πολλὰ καλὰ τὸ ἡξεύρεις!... ἢ μπορεῖς ἐκ τούτου νὰ συμπεράνης, ἂν ἦναι δυνατόν νὰ μὴν ἀγαπήσω τὸν ἀθῶον καὶ μογογενῆ υἱόν μου. ποία σκληροτάτη καρδιά δὲν ἤθελε τὸν κλαύσει;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Σὺ, ἥτις μὲ μίαν πληγὴν ἐφόνευσες δύο, τὸ ξίφος ὁποῦ ἐπλήγωσε τὸν πατέρα, αὐτὸ ἐγχάραξε καὶ τὴν κατὰ τοῦ υἱοῦ θανατηφόρον ἀπόφασιν κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν νύκτα. ἡ μακρὰ ὅμως ἀναβολή μου, ἡ τύχη, καὶ ἡ δξυδερκεία τῆς Ἥλέκτρας, ἐγλύτωσαν τὸν Ὀρέστην. ἀλλὰ τί διὰ τοῦτο; ὀνομάζεις ἀθῶον ἓνα υἱόν, τὸν ὁποῖον ἐσέφησες πρῶτον τὸν πατέρα, ἔπειτα τὸν θρόνον;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὦ φαρμακεροὶ λόγοι!... ὦ ὀρφανὸν καὶ ἄπορον τέκνον· αὐτὸς ὁποῦ σ' ἐσέφησε τὰ πάντα, τίποτε δὲν ἔλαβεν, ἂν δὲν τὸν προσφέρῃς καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν σου;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Εν' ὧσφ ζῇ ὁ Ὀρέστης, εἰπέμοι, εἶναι ἀσφαλές, ὅστις ἀπολαμβάνει τὰ κτήματά του; τὸ ξίφος του κρέμαται πάντοτε ἐπὶ κεφαλῇς σου. εἶναι υἱὸς τοῦ Ἀτρεΐδου, ὁ ἔσχατος βλαστὸς ἐκείνης τῆς μιαρᾶς γενεᾶς, τὸ ταμεῖον ὅλων τῶν ἐγκλημάτων· ἡ μανία του δὲν θὰ εὐχαρισθῇ

νὰ τιμωρήσῃ ἐμὲ μόνον· διὰ σὲ μᾶλλον φοβούμαι. δὲν ἤκουσες τὰς μαντείας, καὶ τοὺς φρικώδεις χρησμούς. ὅτι ὁ Ὀρέστης θέλει εἶναι θανατηφόρος ποτὲ εἰς τοὺς γονεῖς του· τοῦτο εἰς σὲ ἀποβλέπει, ἀθλίε μῆτερ· ἐγὼ χρεώσῃ, ὅπως ἡμπορέσω, νὰ ἐπιταχύνω τὸν θάνατόν του· καὶ σὺ σιωπῶσα, νὰ τὸ ὑποφέρῃς.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄλλοίμονον!... τὸ αἷμά μου...

ΑἶΓΙΣΘΟΣ.

Ὁ Ὀρέστης δὲν εἶναι τὸ αἷμά σου. εἶναι μικρὸν λείψανον τοῦ Ἀτρείδου· αἷμα ὁποῦ γεννᾶται μόνον διὰ ἀνόσια ἐγκλήματα. εἶδες ὅτι ὁ πατήρ κινηθεὶς ἀπὸ φιλοδοξίαν ἀπάνθρωπον, σ' ἔσφαξε τὴν θυγατέρα ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν· ὁ υἱός του Ὀρέστης ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη τοῦ πατρὸς, θέλει φονεύσει τὴν μητέρα. ὦ τυφλῇ, φιλόσοφος μῆτερ! ὁ υἱὸς σέκει ἔτοιμος νὰ σὲ σφάξῃ· ἰδέτον καὶ τρέμε.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄς ἔλθῃ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα εἰς τοῦτο τὸ σῆθος. ἄλλο ἐγκλημα μεγαλύτερον, ἂν ὑπάρχῃ, ἴσως τὸν ἐξιλεώσει διὰ τὸ ἐδικόν μου. ἀλλ' ὁ ποία τύχη κι' ἂν μὲ καρτερῇ, σὲ παρακαλῶ, Αἶγισθε, αἶ! διὰ τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ Ἀγαμέμνονος, παῦσαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιβουλεύῃς τὸν Ὀρέστην· ἄς ζῇ ἐξόριστος, μακριὰν ἀπὸ ἡμᾶς· φθάνει νὰ ζῇ. ὁ Ὀρέστης ποτὲ δὲν θ' ἀποτολμήσει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ἄργος· κι' ἂν ἔλθῃ, ἀσπίδα ἔχεις τὸ σῆθός μου... ἀλλ' ἂν ὁ Οὐρανὸς τὸν στείλῃ, τίς δύναται ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰς βουλὰς του; τότε οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἐγὼ θὰ ἦμαι τὸ ζητηθὲν σφάγιον.

ΑἶΓΙΣΘΟΣ.

Κατὰ τὸ παρὸν παῦσαι ἀπὸ τὰ δάκρυα. ὁ Ὀρέστης ζῇ, καὶ ὀλίγον ἐλπίζω νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖράς μου. ἀλλ' ἂν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον δυνηθῶ νὰ ἐκτελέσω τὸ τῆς ἀνάγκης, τὸ ὁποῖον εἰς μάτην ὀνομάζεις ἐγκλημα, τότε, ἂν θέλῃς, ἐπανέλαβε τὰ δάκρυά σου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Σ Κ Η Ν Η Α΄.

ΟΡΕΣΤΗΣ. ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ναί, Πυλάδη, αὐτὸ εἶναι τὸ παλατιόν μου.-- ὦ χαρὰ! ἔλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου, φίλτατε Πυλάδη. ἔφθασεν ὡς τόσον, ἔφθασεν ἡ ποθητὴ ἐκείνη ἡμέρα, ὅπου ἡμπορῶ νὰ σ' ἀνταμείψω διὰ τοὺς πολυχρονίους κόπους σου.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄν μ' ἀγαπᾷς, Ὁρέστη, ἄκουε τὰς συμβουλὰς μου. αὐτὴν μόνην τὴν ἀνταμοιβὴν σὲ ζητῶ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τέλος πάντων ἐφθάσαμεν-- ἐδῶ ἐσφάγη ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ ἐδῶ βασιλεύει ὁ Αἰγισθος!- ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη αὐτὴν τὴν οἰκίαν μ' ὅλον ὅτι ἀνήλικος ἀνεχώρησα. ἐν καιρῷ μὲ φέρει πάλιν ἐδῶ ὁ δίκαιος οὐρανός.-- σήμερον εἶναι σωστὰ δέκα ἔτη, ἀφοῦ ἐδολοφονήθη ὁ δυστυχὴς πατῆρ μου· ἡ νύκτα ἦτον τρομερὰ καὶ αἱματώδης, καὶ ἀπὸ τὰς ὀδυνηρὰς κραυγὰς καὶ θρήνους, ἀντηχοῦσαν ὅλα τὰ πέριξ τοῦ παλατίου ᾧ! πολλὰ καλὰ ἐνθυμοῦμαι· ἀπ' αὐτὴν τὴν αὐλὴν δρομαίως μ' ἔφερεν ἡ Ἥλέ-

κτρα, καὶ ἐκεῖ μ' ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁ εὐσπλαγχνος Στρόφιος. ὅστις μ' ἀγάπησε μετὰ ταῦτα ὡς ἴδιον υἱόν του) αὐτὸς ὅλος ἔντρομος μ' ἔβγαλε κρυφίως ἀπ' ἐκείνην τὴν παράμερον θύραν. οἱ θρήνοι καὶ ὀδυρς μοι ὀπισθέν μου ἀντηχοῦσαν εἰς τὸν αἶρα· καὶ ἐγὼ ἔκλαια, ἔτρεμα, ὀλόλυζα, χωρὶς νὰ ἤξεύρω τὴν αἰτίαν· ὁ Στρόφιος δακρυρροῶν καὶ κλείων μὲ τὸ χερί του τὸ σῶμα μου, δὲν μ' ἄφινε νὰ φωνάζω. καὶ σφίγγων με εἰς τὰς ἀγκάλας του, κατέβρεχε τὸ πρόσωπόν μου μὲ πικρὰ δάκρυα· ὡς τόσον ἔφθασε μ' ἐμὲ, τὸ πολύτιμόν του φορτίον, εἰς ἐκεῖνο τὸ ἔρημον παραθαλάσσιον, ὅπου πρὸ ὀλίγου ἀράζαμεν, καὶ ἐπλευσαμεν μὲ οὐριον ἄνεμον.-- ἐπιστρέφω ἔφηβος τέλος πάντων· πλήρης ἐλπίδος, ἀνδρείας, θυμοῦ καὶ ἐκδικήσεως· ἐπιστρέφω εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ὅθεν πρὸ δέκα ἐτῶν ἀνήλικος καὶ ἄοπλος ἀνεχώρησα κλαίων. ✱

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἐδῶ βασιλεύει ὁ Αἰγισθος, καὶ ἐδῶ φωνάζεις ἐκδίκησιν; ἀπροφύλακτε! οὕτως ἐπιχειρίζεσαι τόσον δεινὸν ἔργον; ἰδὲ ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ, καὶ αἰωνίως ἂν διακοῦσαν ἐδῶ αἱ νύκτες, αὐτοὶ εἶναι τοῖχοι παλατίου, ὁμίλει σιγανότερα· κάθε τοῖχος κρύπτει καὶ καταδότῃ ᾧ! τώρα ἄς μὴ χάσωμεν τὸν καρπὸν τῶν τόσων εὐχῶν, καὶ πολυχρονίων περιπλανήσεων, μετὰ τὰς ὁποίας μόλις φθάνομεν εἰς αὐτὸ τὸ παραθαλάσσιον. ✱

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ ἱερὰ καὶ φίλτατα παρὰλια. βέβαια κάποια ἄγνωστος δύναμις μᾶς ἀπεμάκρυνεν ἀπ' ἐδῶ ἄνεμοι πάντοτε ἐναντίοι, ἀφ' ἧς ὥρας ἐκπλευσαμεν ἀπὸ τὴν Κρήσαν, μ' ἐμπόδιζαν νὰ ἰδῶ τὴν ποθητὴν πατρίδα. ἅπειρα πάντοτε νέᾳ ἐμπόδια μὲ νέους

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ.

κινδύνους, μ' ἐφόβιζαν μήπως δὲν θθάσω ποτὲ νὰ πατήσω εἰς τὸ Ἄργος. ἄλλ' ἐφθασεν ἡ ἡμέρα, καὶ ἰδοὺ εἶμαι εἰς τὸ Ἄργος-- εἰς τὴν ἀκριβὴν σου φιλίαν, τὴν νίκην τῶν τόσων κινδύνων, εἰς ἐσὲ μόνον τὴν ἀποδίδω, φίλτατε Πυλάδῃ. πρὶν ἔλθω ἐδῶ, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τοιαύτην βάρβαρον ὕβριν, ἵσως οὐρανὸς ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ καλὰ, ἐμοῦ τὴν τόλμην, καὶ σοῦ τὴν πίστιν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τόλμην; ἔχεις μεγάλην· ὦ! πόσαις, πόσαις φοραῖς ἐτρόμαξα διὰ σέ! εἶμαι ἔτοιμος νὰ γένω μέτοχος ὅποιας-δήποτε τύχης σου, τὸ ἠξεύρεις· ἀλλὰ σοχάσου, ὅτι ἔως τώρα μόνον ἐφθάσαμεν, καὶ τίποτε δὲν κατορθώσαμεν, ὡς πρὸς ἐκεῖνο ὅπου μᾶς μένει νὰ ἐπιχειρηθῶμεν. ἀπὸ τὰ πολλὰ μέσα ὅπου χρειάζονται διὰ τοιοῦτον μέγα ἔργον, πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν τὸ καλλήτερον· καὶ ν' ἀποφασίσωμεν ποίαν πρόφασιν νὰ εὕρωμεν. καὶ πῶς νὰ κρύψωμεν τὸν ἐρχομὸν μας· εἰς τοιαύτην οἰκοδομήν, πρέπει νὰ βάλωμεν καλὰ θεμέλια.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἡ θεία δίκη ἃς ἦναι τερπὸν θεμέλιον. ἐγὼ πρέπει νὰ χύσω τὸ αἷμα ὅπου διψῶ-- τὸ καλλήτερον μέσον; ἰδοὺ τὸ ξίφος.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὦ νεανικὴ ὀρμὴ! διψᾷς αἷμα; κι' ἄλλος διψᾷ τὸ εἰδικόν σου· κ' ἔχει ἄπειρα ξίφη,

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἶναι μέγα τ' ὄνομά μου, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νὰ τρομάξῃ τὸν φύσει δειλόν. ὅποιον σιδηροῦν θώρακα, ὅποιον ἀσπίδα θὰ ἔχῃ ὁ Αἰγισθος, τὴν ὅποιαν δὲν θὰ διαπεράσω;

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἀσπίδα ἔχει δυνατὴν, ἀδιαπέραστον, σκληράν, τὴν φυσικὴν του δειλίαν. περικυκλοῦται ἀπὸ πλῆθος δορυφόρων τρέμων, ἀλλ' ἀσφαλὲς γέκεται εἰς τὸ μέσον τῶν...

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Καθὼς ἀκουσθῇ τ' ὄνομά μου, θέλουν διασκορπισθῇ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες καὶ δειλοί.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Καθὼς ἀκουσθῇ τ' ὄνομά σου, εὐθὺς θὰ σὲ θανατώσουν. καὶ μὲ ποῖον θάνατον! ἔχουν καὶ οἱ δορυφόροι πίστιν καὶ τόλμην· ἀφορμὴν ἔχουν ἀπὸ τὸν τύραννον, καὶ δὲν τὸν θέλουν φονευμένον, ἂν οἱ ἴδιοι δὲν τὸν φονεύσουν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ λαὸς λοιπὸν πρὸς βοήθειάν μοι...

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τίς σοχάεσαι ὅτι ὁ χαμερπὴς καὶ χυδαῖος λαὸς ἡμπορεῖ ποτὲ νὰ φυλάξῃ εἰς τὴν καρδίαν του αἰώνιον μῖσος, ἢ παντοτεινὴν ἀγάπην; διεφθαρμένος ἀπὸ πολυχρόνιον δουλείαν, ἐξευτελισμένος, τώρα βλέπει τὸν ἑνα τύραννον πίπτοντα, τώρα τὸν ἄλλον ὑψούμενον, καὶ χωρὶς ν' ἀγαπᾷ κανένα, δουλεύει ὅλους· λησμονῶν τὸν Ατρεΐδην τρέμει τὸν Αἰγισθον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀχ! ἀληθινὰ λέγεις... ἀλλὰ δὲν ἔχεις πρὸ θφθαλμῶν σου, καθὼς ἐγὼ, πατέρα φονευμένον, ἀνεκδίκητον, ἐπιζητοῦντα, καὶ προσμένοντα ἐκδίκησιν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Εἰς τὸ ἐξῆς ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ τὴν διατάξω καλῶς.

ρα. — ἄλλ' ἄκουσε ἐδῶ εἰμεθα πάντῃ ἄγνωστοι, καὶ φανόμεθα ξένοι· οἱ ὑποπτοὶ καὶ ἀνήσυχοι τύραννοι, συνειθίζουσιν δι' εὐχαρίστησιν ἢ φόβον, νὰ κατασκοπεύουν τοῦ καθενὸς τὰς πράξεις, καὶ τὰ διαβήματα. ἤδη ἀνατέλει ὁ ἥλιος· καθὼς φανῶμεν, θὰ μᾶς παρρησιάσουν εἰς τὸν Αἰγισθον· νὰ τὸν εἰπῶμεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Νὰ πληγώσωμεν, ἑκατοντάκις νὰ κτυπήσωμεν τὸν ἀνόσιον, καὶ τίποτε νὰ μὴ τὸν εἰπῶμεν.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Θάνατον βέβαιον ἤλθες νὰ λάβῃς, ἢ ἐκδίκησιν βεβαίαν;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Φθάνει νὰ ᾔναι βέβαια καὶ τὰ δύο· πρῶτον νὰ τον φονεύσωμεν, καὶ ἔπειτα ν' ἀποθάνωμεν.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ὅρεςη, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὴν καθαρὰν φιλίαν μας, εἰς τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ πατρός σου, σιώπα τώρα· ἄκουσε ὀλίγον τὰς συμβουλὰς μου. καὶ ἔπειτα ὑποχωρῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἀχαλίνωτον ὁρμὴν σου· πρῶτον μετὰ τὴν τέχνην, καὶ ἔπειτα μετὰ τὸ ξίφος, καταπολεμεῖται ἡ δειλία. ἄς εἰπῶμεν εἰς τὸν Αἰγισθον, ὅτι ὁ πατήρ μου μᾶς ἔξειλεν ἐδῶ μηνυτὰς τοῦ θανάτου σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Νὰ ψευσθῶ τὸ νομά μου εἰς τὸν Αἰγισθον; ἐγὼ; . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Σὺ νὰ σιωπήσῃς· δὲν ἔχεις νὰ ψευθῇς, ἐγὼ ὁμιλῶ· μόνος ἄς τὸν ἀπατήσω· ν' ἀκούσωμεν τί θέλει εἰπεῖ ὁ Αἰγισθος εἰς τοιαύτην εἰδησιν. ἐντοσούτῳ ἄς μάθωμεν τὸ πεπρωμένον τῆς Ἡλέκτρας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἡλέκτρα. ἄχ! φοβοῦμαι μήπως δὲν ζῇ πλέον. καυμῖαν εἰδῇσιν δὲν ἔλαβα περὶ αὐτῆς, καυμῖαν ὁ Αἰγισθος ἀναμφιβόλως δὲν ἄφησε κανένα ἀπὸ τὸ αἶμα τοῦ Ἀτρείδου.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ἰσως τὴν ἐγλύτωσεν ἡ μητέρα· καὶ ἂν τοῦτο ἀληθεύῃ, σοχάσου, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τυράννου, καὶ ἡμπορεῖ νὰ θανατωθῇ, καθὼς ἀναφέρωμεν τ' ὄνομα τῆς. ἡξεύρεις, ὅτι ὁ Σπρόφιος εἶχε τὸν τρόπον μετὰ Στράτευμα καὶ ὄπλα νὰ σὲ φέρῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ Ἄργος· ἀλλὰ καὶ νικητὴς ἂν ᾔσουν εἰς φανερόν πόλεμον, μόνον τὸ βασιλεῖον ἐλάμβανες. ἐν τῷ μεταξὺ σ' ἔφευγεν καὶ ὁ δειλὸς προδότης, καὶ ἡ λύσσα τοῦ ἔσφαξε καὶ τὴν Ἡλέκτραν, (ἂν ἐξοῦσεν ἔτι) ἐκείνην τὴν ποθητὴν καὶ μόνην ἀδελφὴν, εἰς τὴν ὁποίαν χρεωσθεῖς τὴν ζωὴν σου· ὅθεν πρόσεχε καλὰ, ἂν θέλῃς τὴν ἀσφάλειάν μας· ὁ σκοπὸς σου εἶναι πολλὰ ἀνώτερος, παρὰ τὸν σκοπὸν τοῦ βασιλεύειν. ἂ! σὺ πρῶτος μὴ τὸν ματαιώσῃς. τίς ἡξεύρει; ἴσως ἡ μήτηρ σου μετανοήσασα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄ! δι' αὐτὴν μὴ μ' ὁμιλῇς.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Διὰ κανένα. — κατὰ τὸ παρὸν τίποτε δὲν σὲ ζητῶ, εἰμὴ ν' ἀκούσῃς τὰς συμβουλὰς μου. καὶ ἂν μετὰ τ' ἀρνηθῇς παροργίζεις τὸν οὐρανόν, ὅστις ἠυδόκησε νὰ ᾔμαι σύντροφός σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐκτὸς τοῦ φόνου, ὅλα σὲ τὰ ὑπόσχομαι· σὲ τ' ὀμνύω.

Θα ἰδῶ κατὰ πρόσωπον τὸν φονέα τοῦ πατρός μου, θὰ τὸν ἰδῶ, καὶ θὰ μεταχειρισθῶ τὸ σπαθί· αὐτὸ ὅς ἦναι, σεβαστέ, πάτερ, τὸ πρῶτον τῆς ἀνδρείας μου δοκίμιον, ὑποῦ σ' ἀφιερώνω.

ΠΥΛΛΑΝΣ.

Σιώπα, μοι φαίνεται ὅτι ἀκούω κτύπον . . ὦ! βλέ-
πεις; μία γυναῖκα μαυροφορεμένη εὐγαίνει ἀπὸ τὸ παλάτι.
ἔλα, ἄς παραμερήσωμεν.

Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ.

Πρὸς ἡμᾶς ἔρχεται.

Σ Κ Η Ν Η Β

ΗΛΕΚΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Н Л Е К Т Р А.

Τέλος πάντων ἀπεμακρύνθη πρὸς ὀλίγον ὁ Αἰχμιστός· καὶ ἡμπορῶ νὰ ὑπάγω ἐλεύθερα διὰ νὰ προσφέρω . . . τί βλέπω! δύο ἀγνώστους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὰ φορέματα, ἀπὸ τὴν φυσιγνωμίαν, μὲ φαίνονται ξένοι· ἐμὲ παρατηροῦν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἤκουσας; τὸν Αἰγισθὸν ἀνάφερε.

ΠΥΛΛΗΝΣ

Ἄχ! σιώπα.

НАЕКТРА.

Ω ξένοι, (τοιούτοι με φαίνεσθε) εἰπέτε μοι, ἰδοὺ τί
ζητεῖτε; το

ΠΥΔΔΔΗΣ.

Ἄφες νὰ ὁμιλήσω ἐγὼ, σᾶς. -- ναί, ξένοι, εἰμεθα,
καὶ φέρομεν μίαν μεγάλην εἰδήσιν.

НАЕКТА

Πρὸς τὸν Αἴγισθον;

ΠΥΔΔΗΣ

Nai-Tawm 200

НАЕКТРА

Ὅποίαν ἄραγε εἶδον; . . . προχωρήσατε λοιπόν· ὁ
 Αἰγίσιος λείπει· ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ ἡμπορεῖτε νὰ τὸν προ-
 μείνετε εἰς τὸ παλάτι.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Καὶ ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ :

Н А Е К Т Р А

Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει. ἂν ἡ εἰδήσις ἦναι χαροποιὰ
θέλει, ὥς εὐχαρισήσει μὲ τιμὰς, καὶ βραβεῖα ἀνέκοντα.

П У Л А Д Н

Χαροποιὰ πρὸς τὸν Αἰγίσθον, μ' ὅλον ὅτι αὐτὴ καθ'
αὐτὴν εἶναι πολλὰ θλιβερά.

НАЕК ТР

Καρδιοκτυπῶ. -- θλιβερά; εἶναι δυνατόν νὰ τὴν μάθω

П Л А Н

Ἄ! συγχώρησε, μὲ φαίνεται τῷ ὄντι εὐγενὴς γυνὴ
 δίκαιον ὁμῶς νομίζω νὰ τὴν ἀκούσῃ πρῶτον ὁ βασι-
 λεύς . . . τί; σὲ ταραττοῦν οἱ λόγοι μου; . . . προσμένει
 ἕως καυμίων εἰδήσιν ἀπὸ μακρυνὸν τόπον;

НА Е К Т Р А.

Εἶδῃσιν; . . . ὄχι . . . ἀλλὰ πόθεν εἴσθε;

Ἕλληνες καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸ παρὸν ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν Κρήτην. — τὰ φορέματα, τὰ κινήματα, τὸ πρόσωπον, οἱ λόγοι σου, ὅλα σὲ δείχνουν πολλὰ λυπημένην. ἡμπορῶ νὰ ἐρωτήσω;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τί λέγεις; . . . ἐγώ; — ἤξεύρεις, ὅτι ἡ τρυφερὰ καὶ αἰσθαντικὴ καρδιά τῶν γυναικῶν εὐκόλως κινεῖται εἰς εἶκτον. κάθε λυπηρὰ εἰδησις, μ' ὅλον ὅτι ξένη, κατάκαρδα μὲ θλίβει· τώρα ἤθελα νὰ τὴν μάθω, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα θέλει μὲ λυπήσει.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ἐυαίσθητος καρδιά! πολλὰ τολμηρὸς ἴσως φανῶ, ἀν τ' ὀνομά σου;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Οὔτε σεῖς ὠφελεῖσθε νὰ τ' ἀκούσετε, οὔτ' ἐγὼ εὐρίσκω, ἀν τὸ εἰπῶ, παρηγορίαν εἰς τὴν λύπην μου. — εἰν' ἀληθὲς ἔξω τοῦ Ἀργεῦς . . . ἡμποροῦσα νὰ ἔχω ἴσως . . . καμμίαν φροντίδα, . . . κανένα σοχασμὸν ἀκόμη. ἀλλ' ὄχι, καλὰ τὸ βλέπω, εἰς ἐμὲ παῶς δὲν ὠφελεῖ ὁ ἐρχομός σας. ὅταν φθάσῃ κανένας ξένος εἰς αὐτὰ τὰ παραθαλάσσια, καὶ μὴ θέλουσα, αἰσθάνομαι νὰ κινῆται ἡ καρδιά μου, καὶ τεταραγμένη νὰ ἀμφιρρέπῃ μεταξὺ φόβου καὶ ἐλπίδος. — καὶ ἐγὼ γνωρίζω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ξεσκεπασθῇ ἡ ἀληθὲς αἰτία τοῦ ἐρχομοῦ σας. εἰσελθετε· ἐγὼ ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον μου πρὸς ἐκεῖνο τὸ μνῆμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μνῆμα! ποῖον; ποῦ; τίνος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Δὲν βλέπεις; εἰς τὰ δεξιὰ; τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸ μνῆμα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ θεά!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Φρυάττεις καὶ σὺ εἰς τοιαύτην θέαν; ἔφθασεν ἔως καὶ εἰς ἐσᾶς ἡ φήμη τοῦ φρικτοῦ θανάτου, ὅπου αὐτὸς ἔλαβεν εἰς τὸ Ἄργος;

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Καὶ ποῦ δὲν ἔφθασε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ ἱερὸν μνῆμα τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων, θυσίαν προσμένεις; θὰ τὴν λάβῃς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τί λέγεις;

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Δὲν κατάλαβα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὅμιλεῖ περὶ θυσίας; διατί; τοῦ εἶναι; ἱερὰ τῇ ἀνάμνησιν τοῦ Ἀτρείδου;

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

. . . Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς, ἀφοῦ ἔμεινεν ὀφφανὸς ἀπὸ πατέρα· ὅθεν κάθε λυπηρὰ θέα τοῦ ἀναγεώγει τὴν λύπην εἰς τὴν καρδίαν· αὐτὸς συνεχῶς παραλαλεῖ . . . ἔλα εἰς τὸν ἑαυτὸν σου . . . ἄχ! ἀνότητε! ἔπρεπε νὰ σ' ἐμπιστευθῶ ποτέ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐχει τὰ μάτια τοῦ προσηλωμένα εἰς τὸν τάφον, ἀκίνητα, σπινθηροβολουῦντα . . . — ποῖος εἶσαι σὺ, ὅστις τολμᾷς γενναῖον;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἰς ἐμὲ ἄφες τὴν φροντίδα, εἰς ἐμέ.

Δὲν σ' ἀκούει πλέον. ὦ γύναι, συγχώρησε τὰς παραφοράς του· μὴ δίδῃς ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους του· εἶναι ἔξω φρενῶν. -- θέλεις λοιπὸν χωρὶς ἄλλο νὰ φανερωθῇς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁὰ ἐμπήξω τὸ ξίφος μου εἰς τὴν καρδίαν τοῦ προδότου τόσαις φοραῖς ὅσαις σαλαγματιαῖς αἵματος ἔχυσες ἀπ' ἐκείνην τὴν τρομερὰν πληγὴν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Αὐτὸς δὲν παραλαλεῖ. Ἐναν πατέρα . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ναὶ, μ' ἐσέρησαν ἕναν πατέρα. ὦ λύσσα! καὶ μένει ἀκόμη ἀνεκδίκητος;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καὶ ποῖος ἄλλος εἶσαι, ἂν ὄχι ὁ Ὀρέστης;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τί ἀκούω;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὀρέστης! ποῖος, ποῖος μὲ κράζει;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Τώρα εἶσαι χαμένος.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἡ Ἥλέκτρα σὲ κράζει, ἡ Ἥλέκτρα σὲ σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας της . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ποῦ εἶμαι; τί εἶπα; . . . Πυλάδη, οἶμοι!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Πυλάδη, Ὀρέστη ἀποβάλετε κάθε φόβον· δὲν σὰς

ἀπατῶ. ἀπὸ τὴν μανίαν σου σ' ἐγνώρισα, Ὀρέστη! ἀπὸ τὴν λύπην, ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἀπὸ τὴν ἀγάπην μου, γνώρισε καὶ σὺ τὴν Ἥλέκτραν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ Θεέ! . . . ἀδελφὴ! ζῆς, ζῆς, καὶ σ' ἔχω εἰς τὰς ἀγκάλας μου;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὁ γλυκυτάτη ἡμέρα!

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Σὲ σφίγγω λοιπὸν εἰς τὰς ἀγκάλας μου; ὦ ἀνέκφρατος χαρά! . . . ὦ τρομερὸν θέαμα! τοῦ πατρός μου τὸ μνημα;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Α! ἡσύχασε κατὰ τὸ παρόν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἥλέκτρα, ὦ, πόσον ἐπεθύμησα νὰ σὲ γνωρίσω! σὺ ἐγλύτωσες τὸν φίλτατόν μου Ὀρέστην· σοχάσου λοιπὸν, ἂν σ' ἀγαπῶ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Σὺ τὸν ἀνέθρεψες; σὺ εἶσαι ἄλλος ἀδελφός μου.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Α! ἄς παρακαλέσωμεν καὶ οἱ δύο· ἄχ! ἄς χαλινώσωμεν τὴν ἄλογον καὶ ἀχαλίνωτον ὁρμὴν τοῦ πνευματός του. Ὀρέστη, θέλεις νὰ μᾶς φέρῃς ἐξαπαντας εἰς δεῖν; θέλεις κάθε σιγμὴν νὰ τρέμω διὰ σέ; ἕως ἐδῶ εὐτυχῶς μᾶς συνώδυσαν εὐσπλαγχνία, ἀγάπη, ἐκδίκησις· ἀλλ' ἂν οὕτως ἐξακολουθήσῃς . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἶναι ἀληθές· συγχώρησέ με, ἀγαπητὴ Πυλάδη, . . .

ἐγὼ παράφορος... τί θέλεις;... ἥποια φρόνησις ἐδύνατο νὰ μὲ διοικήσῃ;... ὅποιαι ταραχαὶ εἰς τοιοῦτον ἀπροσδόκητον θεαμα!... -- τὸν εἶδα, ναι, μ' αὐτὰ τὰ μάτια μου εἶδα ν' ἀνασηκώγῃ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ ζοφῶδες μνήμα, καὶ μὲ σκελετὰς χεῖρας νὰ γυρίζῃ ὀπίσω τὰ μπερδεμένα μαλλιά ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του· ἐςέκοντο ἔτι ξηρὰ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ αἷμα, εἰς τὰς μελανὰς καὶ ὠχρὰς παρειάς του· ὄχι μόνον τὸν εἶδα, ἀλλ' ἤκουσα πρὸς τούτοις μίαν θρηνώδη καὶ τρομερὰν φωνήν, ἣτις ἀκόμη περιβομβεῖ εἰς τὰς ἀκοάς μου. « ὦ ἄνδρες υἱέ, ἕως πότε ἀναβάλλεις τὸν φόνον; ἔφηβος εἶσαι· ζωσμένον ἔχεις τὸ σπαθί, καὶ ἀκόμη ζῇ ὁ φονεὺς μου; » ὦ ὕβρις... τώρα εὐθὺς θὰ πέσῃ σφαγμένος ἐπάνω εἰς τὸν τάφον σου· οὔτε σπλαγματιὰ αἵματος δὲν θὰ μείνῃ εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἀνοσίου· ὅλον θέλεις τὸ πῖναι διψασμένη σικιά, καὶ παρευθύς.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Α! χαλίνωσε τὸν θυμόν σου· κ' ἐγὼ συνεχῶς βλέπω τὴν ὠχρὰν σικιάν τοῦ πατρὸς, παρῶρσιαζομένην εἰς ἐκεῖνα τὰ ψυχρὰ μάρμαρα, καὶ μ' ὅλον τοῦτο σιωπῶ, ὅπου κ' ἂν γυρίσης, παντοῦ θέλεις ἰδεῖ βαντισμένον τὸ παλάτι ἀπὸ τοῦ πατρὸς τὸ αἷμα· ἀνάγκη ὅμως νὰ καταπίνῃς τὰ δάκρυα χωρὶς σναγμὸν, ἕως νὰ τὸ πλύνῃς μὲ νέον αἷμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἡλέκτρα, ὦ, πόσον ἤθελα προτιμήσῃ τὴν πράξιν ἀπὸ τοὺς λόγους! ἀλλὰ θὰ καρτερέσω, ἕως νὰ φθάσῃ ἐκεῖνη ἡ ποθητὴ ἡμέρα. ὥς τὸσον ἡμεῖς γεννημένοι διὰ νὰ κλαίωμεν, ἔλα ἄς κλαύσωμεν καὶ μαζί. ἄρ' ἀληθές

εἶν' ἐκεῖνο, ὅπου ποτὲ δὲν ἤλπιζα; χύνω εἰς τὸν κόλπον σου δάκρυα χαρᾶς, ἀγανακτήσεως, καὶ λύπης; δὲν εἶχον καμμίαν εἰδήσιν περὶ σοῦ σ' ἐνόμιζα σφαγμένην ἀπὸ τὸν τύραννον. ἐρχομὸν πρόθυμος μᾶλλον νὰ σ' ἐκδικηθῶ, παρὰ νὰ σὲ σφίγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ζῶ, καὶ εἶμαι εἰς τὰς ἀγκάλας σου· σήμερον πρῶτην ἡμέραν χαίρομαι τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν μιανὰν μανίαν, καὶ καθημερινῶς αὐθάνουσας λύσσαν τοῦ σκληροῦ Αἰγίσθου, μὴ δυναμένου νὰ σὲ θυσιάσῃ, ἐσυμπέρανα ὅτι ζῆς. ἀλλ' ὅταν ἤκουσα, ὅτι εἶχες ἀφήσει τὴν φιλοξενον οἰκίαν τοῦ Στροφίου, ὅποῖος τρόμος...

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ὁ πατήρ μου ἐπίτηδες διέδωκε τοιαύτην σήμην, διὰ ν' ἀσφαλίσῃ μᾶλλον τὸν Ὀρέστην ἀπὸ τὰς ἐπιβουλάς τοῦ Αἰγίσθου. ὅμως ἐγὼ ποτὲ δὲν τὸν ἀφήσα, ποτὲ, οὔτε θέλω τὸν ἀφήσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μόνος ὁ θάνατος ἡμπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Οὐτ' αὐτὸς δὲν θὰ ἡμπορέσῃ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ ἀπαρადειγμάτισε φίλε! -- ὥς τόνον, εἰπέτεμε, εἰς τὸν ὑποπτον καὶ σκληρὸν τύραννον, μὲ ποῖον τρόπον θὰ παρῶρσιασθῇτε; ἐδῶ νὰ κρυφθῇτε; πλέον δὲν ἡμπορεῖτε.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Θὰ προσποιηθῶμεν, ὅτι ἀναγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ Ὀρέστου.

Εἶναι ἄτιμον τὸ μέπον.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄλλ' ὁ Αἰγισθος εἶναι ἀτιμώτερος. ἄλλο καλῆτε-
ρον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον δὲν εἶναι, ὅχι. καλὰ τὸ
σοχάζεσθαι. φθάνει νὰ παρρησιασθῇτε εἰς αὐτὸν, κ' ἐ-
πειτα ἐγὼ φροντίζω περὶ πάντων, νὰ σὰς δώσω τό-
πον, τρόπον, καιρὸν, καὶ ὅπλα, διὰ νὰ τὸν φονεύσε-
τε. ἐγὼ φυλάττω, Ὀρέστη, φυλάττω ἀκόμη τὸ ξίφος,
ὅπου ἐμπηξεν εἰς τὸ σῆθος τοῦ συζύγου της ἐκείνη, τὴν
ὁποίαν ἐντρεπόμεθα ἔκτοτε νὰ ὀνομάζωμεν μητέρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τί κάμνει αὐτὴ ἡ ἀσεβὴς γυνή; εἰς ποῖαν κατὰ-
σασιν ζῇ; καὶ τὸ ἀκούσιον σφάλμα σου, τὸ νὰ ἦσαι
θυγάτηρ της πῶς τὸ παιδεύει;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀχ! δὲν ἤξεύρεις ὁποίαν ζῶν ἀπερνᾷ ἐκτὸς τῶν
υἱῶν τοῦ Ἀτρείδου, κάθε ἄλλος ἤθελε τὴν εὐσπλαγχνι-
σθῇ... ἄλλὰ κ' ἡμεῖς θὰ λάβωμεν εὐσπλαγχνίαν...
πλήρης πάντοτε ὑποψιῶν καὶ τρόμων· καταφρονημένη
ὥς καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον Αἰγισθόν της· ἐράσματα τοῦ
Αἰγίσθου, μ' ὅλον ὅτι γνωρίζει τὴν ἀχρειότητά του·
μετανοημένη, ἀλλ' ὅμως ἱκανὴ ἴσως ν' ἀνανεώσῃ τὸ
ἐγκλημα, ἂν τὸ θελήσῃ ὁ βδελυρὸς ἔρως της, περὶ
τοῦ ὁποίου ἀγανακτεῖ καὶ ἐρυθριᾷ ἄλλοτε ὥς μήτηρ,
ἄλλοτε ὥς σύζυγος· καὶ οὐδέποτε, οὔτε σύζυγος, οὔτε
μήτηρ. πικροὶ ἐλεγχοὶ τοῦ συνειδήτος μυριάκις τὴν ἡμέραν
τῆς κατασπαράττου τὴν καρδίαν· νυκτερινὰ τρομερὰ φαν-
τάσματα τῆς διακόπτουν τὸν ὕπνον.-- ἰδοὺ ἡ ζωὴ της.

Ὁ δίκαιος οὐρανὸς τὴν παιδεύει μὲ φρικτὰς καὶ πο-
λυχρονίους ποινὰς, τὰς ὁποίας δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς
ἡ φύσις. σήμερον ὅμως ἐν ἀπὸ τὰ δύο ἢ σύζητος, ἡ
μήτηρ, πρέπει νὰ ἦναι· ὅταν θὰ ἰδῇ νὰ πέσῃ πλησί-
ον της πληγωμένος ἀπὸ τὸ σπαθί μου, ὁ ἀγενὴς καὶ ἄ-
νομος ἐραστὴς της.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τάλαινα μήτηρ! δὲν τὴν εἶδες ἀκόμη· τίς ἤξευρες;
... ὅταν τὴν ἰδῇς...

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἦκουσα τὸν πατέρα· καὶ ἀρκεῖ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὅμως τοιαύτην φρίκην, μὲ οἰκτον θέλει αἰσθανθῇ ἡ
καρδιά σου, ὥς καὶ μὴ θέλων θὰ κλαύσης, καὶ θὰ ἐνθυ-
μηθῇς ὅτι εἶναι μήτηρ σου. αὐτὴ δείχνει πραότητα εἰς
ἐμὲ. ἀλλ' ὁ ἀχρεῖος Αἰγισθος, ὅστις μὲ ἐχάρισε τὴν ζῶν
μόνον ἀπὸ τὰς δεήσεις της, κατὰκαρδὰ μὲ θλίβει. ὅμως
ὑπόφερα τὸ ἄδωρον δῶρόν του, ἕως νὰ φθάσῃ ἡ ἡμέρα νὰ
λάβῃς τὸ βαμμένον ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ πατρὸς ξίφος. πολ-
λάκις ἠθέλησα νὰ ὀπλίσω ταύτην τὴν δεξιάν, μ' ὅλον
ὅτι γυνή. τέλος φθάνεις, Ὀρέστη, καὶ φθάνεις ἐν καιρῷ.
διότι ὁ Αἰγισθος διὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῇ πλέον ἐμπρὸς του,
σήμερον θέλει νὰ μ' ὑπανδρεύσῃ δυναστικῶς, μ' ἓνα ἀπὸ
τοὺς δούλους του.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀπροσκάλεστος λοιπὸν ἔρχομαι εἰς τοὺς παρανόμους
γάμους· ἀπροσδόκητον θυσιάν θὰ λάβουν οἱ θεοί.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀνθίσταται ἡ Κλυταιμνήστρα, ἀλλὰ ματαίως.

Εἰπέμε, δὲν ἠμποροῦμεν καθόλου νὰ τὴν ἐμπιστευ-
θῶμεν;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀχ! καθόλου· διότι ἀμφιρέπουσα μεταξύ κακίας καὶ
ἀρετῆς, πάντοτε κλίνει πρὸς τὴν κακίαν· ὅταν ὁ Αἰγισθος
λείψῃ ἀπὸ πλησίον της . . . τότε ἴσως . . . θέλομεν τὴν
ἰδεῖ μετὰ ταῦτα. μαζί μου κλαίει, ναί. ἀλλὰ μὲ τὸν τύ-
ραννον κάθεται. ἀπόφυγε τὴν παρουσίαν της, ἕως νὰ
ἐπιστρέψῃ ὁ αἰγισθος.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Καὶ ποῦ ἐπῆγεν ἐκεῖνος ὁ οὐτιδανός;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὁ ἀσεβής, σήμερον ἐορτάζει τὸν φόνον τοῦ Ἀτρείδου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὡ λύσσα!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ταύτην τὴν ὥραν ὑβρίζει τοὺς θεούς· ἐδῶ πλησίον
εἰς τὸν δρόμον τῶν Μυκηνῶν, προσφέρει εἰς τὸν Πλοῦ-
τωνά ἀκαθάρτους θυσίας, κ' ἐπ' αὐτάς εὐχάς· νομίζω
ὀγλήγορα ἐπιστρέφει. — ἀλλ' ἡμεῖς ἐδῶ πολὺ ὠμολήσα-
μεν· ἐγὼ ἐμβαίνω εἰς τὸ παλάτι χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν· σεῖς
προσμεῖνέτε τον ἐκεῖ, ἔξω τῆς αὐλῆς. Πυλάδη, εἰς σὲ
ἐμπιστεύομαι τὸν ἀδελφόν. Ὁρέστη, ἂν μ' ἀγαπᾷς, σήμε-
ρον θὰ τὸ ἰδῶ· εἰς τὴν ἀγάπην μας, εἰς τὴν μνημὴν
τοῦ φονευθέντος πατρὸς, ἀκούσε τὸν φίλον, καὶ χαλίνω-
σε τὴν ὁρμὴν σου· διότι ἀπὸ τὴν ἄκραν ἐπιθυμία, ἠμπο-
ροῦμεν νὰ χάσωμεν τὴν πόσον ποθητὴν ἐκδίκησιν.

ΠΡΑΞΙΣ Γ.

Σ Κ Η Ν Η Α.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄφες με, Ἥλεκτρα· ἐπίσρεψε εἰς τὸν θάλαμόν σου·
ὑπάγω νὰ ζητήσω τὸν Αἰγισθον . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ μήτηρ! σὲ βασανίζει ἡ ἀργοπορία τοῦ Αἰγισθοῦ; ἢ
φοβεῖσαι μήπως τὸν κεραυνῶσεν ὁ οὐρανὸς ἐμπροσθεν τοῦ
ιεροῦ βωμοῦ; μὴ φοβεῖσαι, μὴ ὁ οὐρανὸς δείχνει μέχρι
τοῦδε εὐμένειαν πρὸς τοὺς ἐδῶ ἀσεβεῖς καὶ κακούργους·

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Σιώπα, τοῦ Αἰγισθοῦ . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Βέβαια εἶναι κατασχὺν ἡ ἀναφέρῃ κανεὶς τ' ὄνομά του·
ὦ! σύ εἶσαι ἐκεῖνη, ἥτις, πρὸ ὀλίγου ἤθελες νὰ προσφέρῃς
μαζί μου δάκρυα, καὶ εὐχάς εἰς τὸ ἱερὸν μνημῆμα;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Παῦσαι· θέλω νὰ ὑπάγω. . . .

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ν' ἀνταμώσης ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀπ' αὐτὸ τὸ σόμα-
σου, πολλάκις ἤκουσα νὰ ονομάζης ὄργανον τῶν δεινῶν σου;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ναί· μᾶζι του ποτὲ δὲν εἶμαι εὐτυχής· ἀλλ' οὔτε χωρὶς
αὐτόν· ἄφες με.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κἄν, . . . ὑπόφερε . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί πλέον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Οἴμαι τάλανα! . . . τί θὰ γένη, ἂν πρὸ τοῦ Αἰγίσθου
συναπαντήσῃ τὸν υἱόν;

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ματαίως ζητῶ ν' ἀπατήσω τὸν ἐαυτόν μου.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ,

καὶ ὁ ΠΥΛΛΑΔΗΣ. (καταμέρος)

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐκεῖνος δὲν φαίνεται, ποτὲ δὲν θὰ φθάσει;

Ποῦ ὑπάγεις;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Αγαπῶ τὸν Αἰγίσθον, καθ' ὑπερβολὴν! . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὸν Αἰγίσθον; ὦ φωνή! τί βλέπω; αὐτὴ εἶναι· ἀκόμη
τὴν ἐνθυμοῦμαι.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ἐλα· τί κάμνεις; γάσου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ποῖος παρήρσιάζεται ἐμπρὸς μου; ὦ! ποῖος εἶσαι σὺ;

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ἄ! συγχώρησε τὴν τόλμην μας· ξένοι εἴμεθα, ἴσως
δὲν ἐρχόμεθα εἰς ἀρμόδιον καιρὸν.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ποῖοι εἰσθε;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἰς τὸ Ἄργος. . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Γενημένοι δὲν εἴμεθα. . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Οὔτε τοῦ Αἰγίσθου. . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ὁ ἡγεμὼν τῆς φωκίδος μᾶς σέλλει πρὸ τῶν βασιλέα. . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄν εἰδῶ βασιλεὺς. . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ὅθεν, ἂν μᾶς τὸ ἐπιτρέψῃς ἐμβαίνομεν εἰς τὸ παλάτι
διὰ νὰ τὸν ζητήσωμεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ποία αἰτία σᾶς φέρει εἰς τὸ Ἄργος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Μεγάλη.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Εἰς τὸν βασιλέα πρέπει νὰ τὴν εἰπῶμεν.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Παρομοίως ἤμπορεῖτε καὶ εἰς ἐμὲ κατὰ τὸ παρὸν
λείπει ὁ Αἴγισθος.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὅμως θὰ ἐπιστρέψῃ . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐλπίζω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὡς τόσον, διηγηθῆτέ μοι καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐγὼ σὲ τὴν λέγω . . .

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἐπειδὴ μᾶς τὸ προσάξεις ὅμως . . .

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Εἶμαι σύνθρονος μὲ τὸν Αἴγισθον.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ καθείς τὸ ἠξεύρει, ὅτι εἶσαι ἀξία αὐτοῦ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἦμπορεῖ ἡ εἰδήσις νὰ μὴ σὲ χαροποιήσῃ τόσον,
ὅσον τὸν Αἴγισθον.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί λογῆς;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τί λέγεις; ὅποια εἰδήσις δύναται νὰ χαροποιήσῃ τὸν
σύζυγον, χωρὶς νὰ ἦναι ἐξίσου χαροποιὰ καὶ εἰς τὴν
γυναῖκά του;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἦξεύρεις ὅτι ὁ Δεσπότης μᾶς, μόνον εἰς τὸν Αἴ-
γισθον μᾶς ἐπρόσαξε νὰ τὴν εἰπῶμεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ Αἴγισθος καὶ αὕτη, εἶναι μία ψυχὴ εἰς δύο σώματα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἔως πότε νὰ προσμένω; ὁμιλήσατε.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἦμπορεῖ εἰς ἄκρον νὰ σὲ πικράνῃ ἡ ἀγγελία ὅ,
οὐρανὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ, ὅπου ἡμεῖς . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πολὺ ἀπατάσαι εἰς αὐτὴν φέρομεν ἐνταλῇ ἀσφάλειαν
καὶ εἰρήνην.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τλειώσατε μίαν φορὰν . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Βασίλισσα, ἀναγγέλλομεν τὸν θάνατον . . .

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τίνος;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Σιώπα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τίνος; ὁμίλησε.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

. . . Τοῦ Ὁρέστου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀλλοίμονον! τί ἀκούω; τοῦ υἱοῦ μου; ὦ οὐρανέ! . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τοῦ υἱοῦ, ναι τοῦ φονευθέντος Ἀγαμέμνωνος . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί λέγεις;

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Αὐτὸς λέγει, ὅτι ὁ Ὀρέστης δὲν ἐφονεύθη.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τοῦ υἱοῦ τοῦ φονευθέντος . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ἀνόητε, ἐπίορκε, οὕτω φυλάττεις τὴν ὑπόσχεσίν σου;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τάλαινα ἐγὼ! νὰ χάσω τὸν μοναχὸν υἱόν μου . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

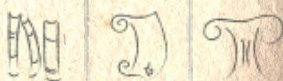
Ἀλλ' ὁ Ὀρέστης, δὲν ἦτον ἄρα ὁ πλέον θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ Αἰγίσθου;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀχ! σκληρέ! βάρβαρε! τοιοῦτοτρόπως ἀναγγέλλεις εἰς μίαν μητέρα τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ της;

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Εἶναι πολλὰ νέος ἀκόμη, καὶ ἄπειρος τῶν αὐλῶν. (ἃ ἰ συγχώρησέ τον) πρόθυμος νὰ ἐκπληρώσῃ ἀπροσέκτα τὸ θέλημά σου, πρόδωκε τὸ ἐδικόν μου. ἔπρεπε μετὰ ταῦτα, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Αἰγίσθου, μόνον ἀπὸ τὸ εἶμα του ν' ἀκούσῃς τοιαύτην πικρὰν ἀγγελίαν· ὁ σκοπός μου τοιοῦτος ἦτον. ἀλλ' ἐν αὐτός . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἴσως ἐγὼ ἐσφαλὰ ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ, ἐσφαλῆς ἤδη μὲ τὸν σύζυγόν σου . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀχ! σιώπα. πρότερον ἐχρημάτῃσα μήτηρ τοῦ Ὀρέστου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἄραγε νὰ ἀγαπᾷς καλῆτερα τὸν Ὀρέστην παρὰ τὸν Αἰγίσθον;

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Τώρα τί λέγεις, τί κάμνεις; τολμᾷς μὲ ματαίους καὶ ἐνοχλητικὸς λόγους νὰ αὐξάνῃς τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς; ἔλα' ἄφες τὴν τὰ δάκρυα, καὶ ὁ καιρὸς μὲν ἀνακούφισις εἰς τὴν λύπην της . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ Αἰγίσθος ἤμπορεῖ νὰ τῆς ἀνακουφίσῃ τὴν λύπην.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ἐλα, ἃς φύγωμεν ἀπεμπρός της· διότι πολλὰ τὴν ἐνοχλήσαμεν.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἐπειδὴ ἐπλήγωσες τὴν καρδίαν μου, θὰ χαρῆς, σκληρὲ, ἐπιζέων τὴν πληγὴν μου· διηγήσου με τώρα πῶς, ποῦ, πότε ἀπέθανεν ὁ υἱός μου. — Ὀρέστη, φίλτατε Ὀρέστη, θέλω ἐντελῶς νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῶν συμβάντων σου· καὶ μόνον περὶ σοῦ ν' ἀκούω.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Λοιπὸν τὸν ἀγαποῦσες ἀκόμη;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὡ νεανίσκε, σὺ δὲν ἔχεις μητέρα; +

Εγώ; . . . εἶχα ποτε.

Ω θεέ! βασίλισσα, ὁ υἱός σου ὑπετάχθη εἰς τὸ πεπρω-
μένον· ἢ ζωῆτου . . .

Δὲν τοῦ ἀφαιρέθη ἀπὸ κακούργους ἐχθροὺς· δὲν ἔπεσεν,
ὄχι εἰς τὰς ἄλλεπαλλήλους σκληρὰς ἐνέδρας.

Σ' ἀρκεῖ τόσον. τί περισσότερο ἠμπορεῖτις νὰ διηγηθῇ
εἰς μίαν μητέρα;

Ἄλλ' ἂν μία μητέρα θέλει ν' ἀκούσῃ . . .

Α! ὑπόμεινε νὰ διηγηθῶμεν τὴν θλιβεράν ἱστορίαν κατὰ
πλάτος εἰς τὸν βασιλεῆ μόνον.

Θὰ χαροποιήσῃ τὸν Αἰγισθον.

Πολλὰ εἶπαμεν· ἄς ὑπάγωμεν. εὐσπλαγχνία μᾶς κινεῖ
νὰ μὴ σὲ ὑπακούσωμεν κατὰ τὸ παρόν. — ἀκολουθεῖ με·
ἀνάγκη, καὶ ἀνάγκη μεγάλη νὰ ὑπακούσῃς τέλος εἰς τὴν
θέλησίν μου.

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Χιέ μου δύσγνε! . . . ἀθῶον τέκνον παρανόμου μητρός!

Ορέστη, Ὀρέστη . . . ἄχ! δὲν ζῆς πλέον! μακρὰν τοῦ
πατρικοῦ βασιλείου, ἐξόριστος παρ' ἐμοῦ, ἀποθνήσκεις,
ταλαίπωρος, παντέρημος, τίς οἶδεν ποῖον θάνατον! . . .
εἰς τὰς ὀδυνηρὰς καὶ τελευταίας ὥρας, δὲν εἶχες πλησίον
κανένα τῶν συγγενῶν σου· κανεὶς δὲν σ' ἀπέδωκε τὰς ἐπι-
κηδείους τιμὰς . . . ὦ μοῖρα! ὁ υἱός τοῦ μεγάλου Ἀτ-
ρείδου, περιπλανώμενος ἄγνωστος; σερημένος κάθε βοη-
θείας . . . οὔτε μητέρα οὔτ' ἀδελφὴ κατέβρεξαν μὲ τὰ
δάκρυά των τὸ νεκρὸν σῶμά σου! . . . οἶμοι τάλαινα!
φίλτατον τέκνον, αἱ χεῖρές μου δὲν σ' ἐπρόσφεραν τὸ τε-
λευταῖον καθήκον, κλείουσαι τὰ ψυχοῤῥαγούντα βλέφαρά
σου. — τί λέγω; καὶ αἱ χεῖρές μου ἦτον ἐξίσαι; βαμμένας
καὶ ἀχνίζουσας ἔτι ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ πατρός σου, ἤθαλες
τὰς ἀπωθεῖ ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σου, καὶ δικαίως, Ὀρέστη.
ὦ υἱέ ἄξιε καλτέρας μητρός! . . . ἀλλὰ διότι σ' ἐσφαζα
τὸν πατέρα, δὲν εἶμαι πάλιν μήτηρ σου; ἄχ! ἡ φύσις ποτὲ
δὲν χάνει τὰ δικάιά της . . . ἀλλ' ἂν ἡ εἰμαρμένη δὲν σ'
ἐξέλκε προῶρα εἰς τὸν ἄδην θὰ ἔσσεφες, (κατὰ τὸν ψευδῆ
χρησμόν) τὸ ξίφος ἐναντίον τῆς μητρός σου; . . . καὶ
ἐπρεπε· ποία ἄλλη χεὶρ ἐδύνατο νὰ τιμωρήσῃ δικαιοτέρα
τ' ἀδιώρητον σφάλμα; ἄ! ζῆσε, Ὀρέστη· ἔλα· ἐπιστρέψε
εἰς τὸ Ἄργος· ἐκπλήρωσε τὸν χρησμόν· δὲν σφάζεις μητέρα,
ἀλλὰ μίαν ἀνόσιον γυναῖκα, ἥτις ἀδίκως ἐπιφέρει τοιοῦτον
ὄνομα· ἄ! ἔλα . . . ἄχ! δὲν ζῆς πλέον . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Σ Κ Η Ν Η Ε.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τί συνέβη; πόθεν αὐτὰ τὰ δάκρυα; ποία νέ α αἰτία; . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Αἰτία δακρύων, ναί, καὶ παντοτινῶν δακρύων, τώρα εὐφραίνου· μὴ φοβῆσαι, μὴ τρέμης πλέον. ἐπληρώθη τέλος πάντων ἡ ἐπιθυμία σου· ἀπέθανε τελευταῖον ἐκεῖνος ὁ μέγας ἐχθρός σου, ὅς τις μ' ὅλον τοῦτο ποτὲ δὲν σ' ἐβλάψε· ναί, δὲν ζῇ πλέον ὁ υἱός μου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τί λέγεις; ἀπέθανεν ὁ Ὀρέστης; πόθεν ἔχεις αὐτὴν τὴν εἰδήσιν; ποῖος τὴν ἔφερε; . . . δὲν τὸ πιεσεύω.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Δὲν τὸ πιεσεύεις, ὄχι; διότι ἀπέφυγε πολλάκις τὸ ἄδικον ξίφος σου; ἂν δὲν δίδῃς πίσιν εἰς τὰ δάκρυά μου, θέλει σὲ πληροφορήσει ἡ μανία μου. ἤδη ἀνάπτει φλογερά εἰς τὴν καρδίαν μου ὅλον τὸ μητρικὸν φίλτρον, τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν ἐσβύσθη.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Δὲν ἔχεις ἄλλην ἀπόδειξιν; ὅθεν ἐγώ; . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀποδείξεις θέλεις ἔχει, ἴσως ἐπιθυμῆσῃ ἡ σκληρὰ καρδία σου. θ' ἀκούσῃς ὅλην τὴν διήγησιν τοῦ σκληροῦ συμβάντος· καὶ ἡ καρδία σου θὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ ἄκραν

χαράν. ὅα ἰδῇς ξένους εἰς τὸ Ἄργος, οἱ ὅποιοι θέλουν χορτάσει τὴν ἀπάνθρωπον ἐπιθυμίαν σου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ξένοι εἰς τὸ Ἄργος; χωρὶς νὰ τὸ ἤξεύρω, καὶ νὰ τὸ μάθω ἐγὼ πρῶτος;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Μήπως λυπεῖσαι, διότι σὺ πρῶτος δὲν ἐμπήξες εἰς τὸ στήθος μου αὐτὸ τὸ φαρμακερὸν βέλος; βέβαια εἰς σὲ ἤρμοζε τοιοῦτο εὐσπλαχρον ἔργον· μόνον ὁ Αἰγισθος ἔπρεπε ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς σύζυγον καὶ μητέρα, τοιαύτην χαροποιὰν ἀγγελίαν. +

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Γύναι, τί πάλιν ὀργίζεσαι τώρα; δίδεται τόση ἀγάπη πρὸς τὸν ἀποθανόντα υἱόν σου, τὸν ὅποιον ζῶντα μόλις ἐνθυμούσουν;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί λέγεις; ποτὲ δὲν ἔπαυσα, ποτὲ, νὰ ἦμαι μήτηρ τοῦ Ὀρέστου· κι' ἂν ποτε κατέπνιξα τὸ μητρικὸν φίλτρον, ἐβιαζόμην ἀπὸ μητρικὴν ἀγάπην. φοβουμένη τὰς κρυφὰς κατ' ἐκείνου ἐπιβολάς σου, εἰδεινὰ ἀδιαφορίαν πρὸς τὸν υἱόν μου. τώρα ὅπου ἀπέθανε, δὲν ὑποκρίνομαι πλέον· καὶ ἤξευρε ὅτι τὸν ἀγαποῦσα, καὶ πάντοτε θ' ἀγαπῶ πολὺ περισσώτερον τὸν Ὀρέστην παρὰ σέ . . .

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὀλίγον λέγεις· ἀγάπησες μᾶλλον ἐμὲ παρὰ τὴν ὑπόληψίν σου; ὅθεν . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Δὲν ἔπρεπε ν' ἀναφέρῃς τὴν ὑπόληψιν ἐκείνης, ὅπου

κάθεται πλησίον σου. ἐπρόσφρα εἰς σέ τὰ πάντα, τὴν φῆμν μου, τὸν σύζυγόν μου, τὴν ἡσυχίαν μου, καὶ τὸν μοναχὸν καὶ ἀγαπητὸν υἱόν μου, ἐκτός τῆς ζωῆς του. ἀλλὰ σὺ κινούμενος ἀπὸ φιλοδοξίαν ἀπάνθρωπον τοῦ βασιλείου, καὶ ἀπο φρικτὴν ἐκδίκησιν, ὅλα τὰ προσφερόμενα, ὡς οὐδὲν ἐνόμιζες, ἕως ὅτου δὲν ἐλάβανες εἰς χεῖράς σου τὸν Ὀρέστην. ποῖος εἶδε τόσον ἄπιστον καὶ σκληρὰν καρδίαν; εἰς τὸν πονηρὸν καὶ ἐπίπλεστον ἔρωτά σου τὸν ὁποῖον κατὰ δυσυχίαν ἐπίστρεψα, ἄραγε ἐμπόδιον, εἰπέμε, ἐμπόδιον ἦτον τὸ νήπιον Ὀρέστης; . . . ἀλλὰ μόλις ἐξέπνευσεν ὁ ἀγαμέμνων, καὶ σὺ ὡς λυσσώδης λύκος, ὀρυόμενος εἰς ὅλον τὸ παλάτι, ἐζητοῦσά τὸ αἷμα τοῦ ἀνόμου. τότε σείων εἰς τὰς χεῖράς σου ἐκεῖνο τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελές τολμήσει νὰ ἐμπήξῃς ὁ ἴδιος εἰς τὸ σῆθος τοῦ πατρὸς, ἔδειχνες τότε τὴν ἀνδρείαν σου εἰς ἔν ἄοπλον βρέφος. ἡ θεία Πρόνοια ὅμως τὸν διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν μανίαν σου. τότε σ' ἐγνώρισα ἐντελῶς, ἀλλὰ βραδέως. ἄθλιε υἱέ! τί τ' ὄφελος, ἂν ἐγλύτωσης ἀπὸ τὸν φονέα τοῦ πατρὸς σου; ἔτυχες ἄωρον θάνατον. ξένος εἰς γῆν ξένην . . . ἄχ! παράνομε, ἄρπαγε! σὺ μοῦ ἐφόνευσες τὸν υἱόν . . . Αἰγίσθε, ἄ! συγχώρησε . . . ἡμουν μήτηρ, . . . καὶ πλέον δὲν εἰμαι . . .

Αἰγισθεός.

Φθάνει ν' ἀπέθανεν ὁ Ὀρέστης, καὶ ἔχεις τὴν ἄδειαν νὰ ζευθῇς μετ' ὕβρεις καὶ παράπονά; ἀλλ' εἰπέ πρὸς ποῖον ὠμίλησαν; τίς τοὺς ἔσειλε; ποῦ ἔχουν τὸ καταλύματτον; εἶναι σαλμένοι ἀπὸ κανένα βασιλέα; πρὸ πάντων δὲν ἐζήτησαν τὸν Αἰγίσθον εἰς τὸ Ἄργος;

Καὶ ταῖς μνηστρά.

Ἐσένα ζητοῦν ὁ Στρόφιος τοὺς σέλλει ἡ κακὴ μου

τύχη τοὺς εὐγαλεν ἐμπρός μου, τοὺς ἐβίασα, καὶ μ' εἶπον τὰ πάντα. εἰς τὸ παλάτιόν σου εὐρίσκονται οἱ ἀπεσταλμένοι, δύο πολλὰ διαφόρου φύσεως ὁ εἰς εὐσπλαχνικός καὶ προσεκτικός, δὲν ἤθελε νὰ μὲ δώσῃ τὴν πικρὰν εἶδῃσιν ὁ δ' ἄλλος ὀρμητικός, σκληρός, ἔδειχνε χαρὰν εἰς τὴν λύπην μου. περισσοτέραν χαρὰν θὰ δοκιμάσῃ ἐκεῖνος διηγούμενος, παρὰ σὺ ἀκούων τὸ ἀξιοθρήνητον συμβεβηκός.

Αἰγισθεός.

Ἀλλὰ διατί ὁ Στρόφιος σέλλει ῥητῶς τοιαύτην εἶδῃσιν εἰς ἐμέ; εἶναι γινώσκον, ὅτι αὐτὸς ἐχρημάτισε πάντοτε ὑπότελής τοῦ Ἀτρεΐδου. δὲν ἐφυγάδευσεν ὁ ἴδιος τὸν υἱόν σου; δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καταφύγιον τὴν αὐλήν του;

Καὶ ταῖς μνηστρά.

Κατ' ἀρχάς, ναί. ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἔλειψεν ἀπ' ἐκεῖ καὶ μετὰ ταῦτα δὲν ἐλάβαμεν καμμίαν εἶδῃσιν περὶ αὐτοῦ.

Αἰγισθεός.

Διεδόθη τοιαύτη φῆμη. ἀλλὰ τ' ἀληθές τις οἶδεν; εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ Ὀρέστης παιδιώθεν εἶχεν ἀχώριστον ὄδηγόν, φύλακα, φίλον, ὑπερασπιστὴν τὸν υἱόν τοῦ Στροφίου, ἐκεῖνον τὸν ἀγαπητόν του Πυλάδην, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀποστέφομαι. εἰς ὀλίγα λόγια ὁ Στρόφιος μοι ἦτον ἄσπονδος ἐχθρός, πῶς μετεβλήθη; . . .

Καὶ ταῖς μνηστρά.

Βασιλεὺς ὦν δὲν ἔμαθες ἐκ πείρας ὁποῖα εἶναι ἡ καρδιά τῶν Βασιλέων, βάρβαρε! μήπως ἡδύνεσαι, ἀκού-

ων νὰ διαβεβαιώνω ἐκεῖνο ὅπου κατὰ καρδία μὲ θλίβει,
ὑπάγε, ἄκουσε τέλος ἕως νὰ χορτάσης· ὑπάγε· ἄφε-
με. — ὁ Στρόφιος νομίσας τὸν Ὀρέστην ὠφέλιμον εἰς τοὺς
σκοπούς του, τὸν ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν μενίαν σου, τὸν
ὑπεδέχθη. καὶ τὸν ὑπεραγάπησε· ἔπειτα ἴσως ὡς ἄχ-
ρησον, ἢ ἐπιζήμιον, τὸν ἐδίωξεν· ὅθεν τὴν πρῶτον
αὐτὸς σ' ἀναγγέλλει τὸν θάνατόν του. — καὶ σὺ μ' ἀγα-
ποῦσες ποτὲ, πρὶν φονεύσω τὸν σύζυγόν μου, καὶ σ'
ἐγχειρήσω τὸ βασίλειον· ὕστερα μ' ἐμίσησες, καὶ τώρα
μὲ καταφρονεῖς. ἀγάπη, ἀρετὴ, πίσις, τιμὴ, ὅλα κατὰ
τὰς περιστάσεις, εἶναι μεταβλητὰ εἰς ἐσᾶς.

Αἰγισθοῦς.

Καλὰ ἐνθυμεῖσαι, ὅτι σ' ἄφησα νὰ κάμης ἐκλογὴν
μεταξὺ τῶν ἀπογόνων Ἀτρέως, καὶ Θυέσου· σὺ ἡ ἰδί-
α ἐκλεξες· διατὶ μὲ τὰς ἀκαταπαύστους κραυγὰς μὲ κάμ-
νεις νὰ πληρώσω τὴν ἐκλογὴν σου; σ' ἀγαπῶ ὅσον ἀξίζεις.

Κλυταίμνηστρα.

Αἰγισθε, τελειώνω τὰς ὀχληρὰς κραυγὰς. καταφρό-
νειμε, ἂν ἤμπορῃς· ἀλλὰ ποτὲ μὴ τολμήσης νὰ τὸ ἐκ-
φωνήσης. ἂν ὁ ἔρως μ' ἔφερεν εἰς ἀνόσιον ἐγκλημα, σο-
χάσου εἰς τί ἤμπορεῖ νὰ φέρῃ μίαν ἀπελπισμένην γυ-
ναῖκα ὁ καταφονηθεὶς ἔρως, ἡ λύπη, ἡ τύψις τοῦ
συνειδότητος καὶ ὁ θυμὸς.

Σκηνὴ ἦ.

Αἰγισθοῦς.

Ἄς ἀκούσωμεν τοὺς ἀπεσαλμένους· τὰ λοιπὰ δὲν
ὠφελοῦν.

ΠΡΑΞΙΣ Δ'.

Σκηνὴ ἦ.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Τώρα δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν, ὅχι, δὲν
εἶναι πλέον· ὁ Αἰγισθος μᾶς ζητεῖ νὰ παρρησιασθῶμεν
ἐμπρὸς του, τὸ ἠξεύρεις· ἐδῶ εἴμεθα προσαγμένοι νὰ τὸν
προσμείνωμεν· κι ἂν δὲν ἀλλάξῃς τρόπον, ἤλθαμεν ν' ἀπο-
θάνωμεν, καὶ ὅχι νὰ φονεύσωμεν· ἄλλο δὲν λέγω. παρα-
λῆει κατὰ τὴν θέλησίν σου· ἐγὼ καθὼς νὰ φονεύσω οὕτω
καὶ ν' ἀποθάνω εἶμαι ἑτοιμὸς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ὁ ἄθλιος! εἶμαι ἄξιος τοιαύτης ἐπιπλήξεως, τὸ ἠξεύρω·
σὺ μὲ ὑπεραγαπᾷς· ἐγὼ ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν ἐφάνην ἄξιος
τῆς ἀγάπης σου, ἂ! συγχώρησέ με. ἐλπίζω ἔμπροσθεν τοῦ
Αἰγισθοῦ εὐκολώτερον νὰ χαλινώσω τὴν ὀρμὴν μου, παρὰ
ἔμπροσθεν τῆς Κλυταίμνης. διότι τὰ φορέματά, τὸ
πρόσωπον, αἱ χεῖρές της, μ' ἐφαίνοντο ἀκόμη αἵματωμένα·
καὶ καλῆτερα θέλω κρύψει τὸ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μίσος, παρὰ
τὴν φρίκην ὅπου μὲ προξένησεν ἡ θεὰ τοιαύτης μητροῦς.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Τίς σ' ἐπαρακίνησε νὰ τὴν συναπαντήσης; ἐγὼ ὅχι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Κάποια δύναμις ισχυρωτέρα τῆς ἐδικῆς μου· τὸ πυνθεύεις; τώρα μ' ἔρχετο νὰ τὴν σφάξω· τώρα νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. ὦ θεά! ὦ τρομερὰ καὶ ἀνέκφρατος κατὰστασις! . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Σιώπα, ἰδοὺ ὁ Αἰγισθος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τί βλέπω; ἔρχεται καὶ ἡμήτηρ μαζῖτου; . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ἡ σιώπα, ἥ φόνευσέ με.

Σ Κ Η Ν Η Β.

ΑΓΙΣΘΟΣ ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ,
ΟΡΕΣΤΗΣ ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Στρατιῶται.

ΑΓΙΣΘΟΣ.

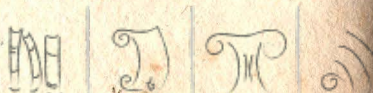
Ἔλα, βασίλισσα, ἔλα· ἡμπορεῖς ν' ἀκούσῃς καλὰ τὸ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὅποιον ἀκόμη ἐντελῇ πίσιν δὲν δίδω.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Βάρβαρε, εἰς τοῦτο μ' ἀναγκάζεις;

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Ἄς ἀκούσωμεν. — Ξένοι, τῷ ὄντι εἶθε ἀπεσκαλμένοι ἀπὸ τὸν βασιλεῖα τῆς Φωκίδος;

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ναί.

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Βεβαίαν εἶδῃσιν φέρετε;

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Κύριε, βασιλεὺς μᾶς σέλλει· πρὸς βασιλεῖα ἐμιλοῦμεν· καὶ δύναται νὰ μεσολαβίσῃ ψεῦδος;

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Ἄλλ' ὁ Στρόφιός σας δὲν μ' ἐδείξε μέχρι τοῦδε κανένα σημεῖον φιλίας.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ἄς ἦναι τοῦτο πρῶτον. εἶναι ἀληθές ὅτι πρότερον ἐφρονοῦσε διαφορετικά· εὐσπλαγχνίζετο τὸν δυσυχῇ Ὀρέσσην· ἀλλ' ἂν καὶ τὸν ἐδῶκε καταφύγιον, δὲν ἔσρεξεν ὅμως ποτὲ νὰ τὸν συνδράμῃ μὲ ὅπλα· ὁ Στρόφιός ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ εἰς κηρύξῃ πόλεμον.

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Φανερὰ ἴσως δὲν ἐτολμοῦσεν. ἀλλὰ περὶ τοῦτου καθόλου δὲν φροντίζω. ποῦ ἀπέθανεν ἐκεῖνος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐκεῖνος!

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ἡ γῆ τῆς Κρήτης σκεπάζει τὸ νεκρὸν τοῦ σώμα.

ΑΓΙΣΘΟΣ.

Καὶ πῶς ὁ Στρόφιός ἔμαθε προτῆτερα τὸν θάνατόν του;

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Ὁ Πυλάδης εὐθὺς τὸν εἰδοποίησε· διότι ἔτυχε παρὼν εἰς τὸ θλιβερὸν συμβάν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΑΙΓΙΟΘΟΣ.

Τίς ἡ αἰτία τοῦ αἵρου θανάτου του;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἡ Λάβρα τῆς Νεότητος-- κατὰ παλαιάντινα συνήθειαν εἰς τὴν Κρήτην κάθε πενταετηρίδα τελούνται νέοι ἀγῶνες, καὶ θυσίαι εἰς τὸν Δία. φιλοξία, καὶ φυσικὴ κλίσις ἤλκυσαν τὸν νέον εἰς ἐκεῖνο τὸ παράλιον· ὁ Πυλάδης ἦτον ἀχώριστος ἀπ' αὐτὸν. κεντούμενος ἀπὸ φιλοτιμίαν νὰ λάβῃ τὰ ἐπινίκια, ἀνταγωνίσθη ἐφ' ἀμύνης εἰς τὸ Ἱπποδρόμιον· καὶ ἀποβλέπων μόνον εἰς τὴν νίκην, ἄφησεν ἐκεῖ τὴν ζωὴν του.

ΑΙΓΙΟΘΟΣ.

Ἄλλ' πῶς; διηγήσου.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Πολλὰ τολμηρὸς, ἀνυπόμονος, ἀπρόσεκτος, ποτὲ μὲν ἐπαπειλῶν, ποτὲ δὲ περιστρέφων αἱματωμένην τὴν μάστιγα, ἀναγκάζει, καὶ τόσον σφοδρῶς κτυπᾷ τοὺς γενναίους καὶ ἀκαταδαμάστους ἵππους του, ὥστε ἐξαπερνοῦν τὰ ὄρια· ὅσον ἔτρεχον, τόσον ἀναπτον. ματαίως προσπαθεῖ νὰ καθησυχάσῃ καὶ νὰ κρατήσῃ τοὺς ἤδη ἀχαλινώτους, καὶ κωφοὺς εἰς τὰς φωνάς του. πῦρ πνέουσι τὰ ῥωθούνιάτων· ἡ χαίτη των ὀρθὴ κυματοῦται εἰς τὸν αἶρα· ἄφαντοι μέσα εἰς τὸν κονιορτὸν, ὅπου ἐσηκόνετο ὡς πυκνὸν σύνεφον, τρέχουσι καὶ ξανατρέχουσιν ὡς ἀσραπὴ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην, ἕως τὴν ἄλλην τοῦ ἵπποδρομίου. τρόμον, φόβον, ταραχὴν, θάνατον παντοῦ ἡ ἄμαξα ἐπιφέρει εἰς τὰς ἀτάκτους περιστροφάς, ἕως ὅτου κτυπᾷ μ' ὀρμὴν ὁ ἄζων εἰς ἓνα μακμαρένιον σῶλον, ἀναποδογυρίζει ἡ ἄμαξα, καὶ πίπτει ὁ Ορέστης.

ΠΡΑΞΙΣ Δ'. 51

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀχ! φθάνει πλέον· σιώπα· μία μήτηρ σ' ἀκούει.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἔχεις δίκαιον· συγχώρησέ με.-- δὲν διηγοῦμαι πῶς ἔβραψε τὴν γῆν μὲ τὸ αἷμά του, ἐλεεινῶς συρόμενος... ἔτρεξεν ὁ Πυλάδης, ..., ἀλλ' εἰς μάτην... ἐξέπνευσεν ὁ φίλος εἰς τὰς ἀγκάλας του.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί σκληρὸς θάνατος!...

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὅλοι τὸν ἔκλαυσαν εἰς τὴν Κρήτην· ἦτον πολλὰ ὠραῖος, χαρίεις, καὶ τολμηρὸς νέος...

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Καὶ ποῖος δὲν τὸν κλαίει, ἐκτὸς τούτου τοῦ κακούργου;... ὦ φίλτατον τέκνον, ποτὲ πλέον, ποτὲ (ἡ ἀθλία!) δὲν θὰ σ' ἰδῶ;... ἀλλ' οἴμοι! πολλὰ καλὰ σὲ βλέπω περῶντα τὰ κύματα τῆς Στυγὸς, κ' ἐναγκαλιζόμενον τὴν σκιὰν τοῦ πατρός. καὶ τοὺς δύο σρέφοντας ἄγριον βλέμμα πρὸς ἐμὲ, καὶ πνέοντας ἐκδίκησιν... ἐγὼ, ναὶ, ἐγὼ σὰς ἐφόνευσα... ὦ παράνομος μήτηρ! ὦ ἐνοχος σύζυγος! τώρα εἶσαι εὐχαριστημένος Αἰγισθε;

ΑΙΓΙΟΘΟΣ.

Ἡ διήγησίς σου, ναὶ, ἔχει κάποιαν πιθανότητα· ἐντὸς ὀλίγου θὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια· ὡς τόσον μείνατε εἰς τὸ παλάτιμον· καὶ πρὶν τῆς ἀναχωρήσεώς σας. θέλετε λάβει τὴν πρέπουσαν ἀνταμοιβήν.

Μένομεν κατὰ τὴν προσηγὴν σου. -- ἔλα.

Ἄς ὑπάγωμεν, ἄς ὑπάγωμεν· διότι δὲν ἠμπορᾷ πλέον νὰ σιωπήσω.

Σὺ, ὅς τις διηγείσαι τὸ θλιβερὸν συμβάν, καὶ δὲν σκιρτᾷ ἡ καρδιά σου ἀπὸ χαρὰν. ἂ! γάσου. καὶ εἶπες, διατὶ δὲν ἔφερες εἰς τὴν ἀθλίαν μητέρα τὴν κόνιν τοῦ φιλάτου υἱοῦ τῆς; θλιβερὸν δῶρον, ἀλλ' ἐμπρόσδεκτον! — αὐτὸ μᾶλλον ἀνήκει εἰς ἐμὲ, παρὰ εἰς ἄλλον τινά.

Ὁ Πυλάδης τοῦ ἄναψε τὴν πυρὰν καὶ μὴ δεχόμενος κανέν' ἄλλον εἰς τὰς ἐπικηδείους τιμάς, μόνος ἐσύναξε τὴν τέφραντου, καὶ τὴν ἔβρεξε μὲ δάκρυα ἔσχατον, ἀπενυκταῖον μνημόσυνον τῆς εὐγενοῦς, καθαράς, καὶ ἱερᾶς φιλίας· αὐτὸς τὴν φυλάττει καὶ ἀπ' αὐτὸν τίς δύναται νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ;

Καὶ ποῖος τοῦ τὴν ζητεῖ; ἄς τὴν ἔχῃ τοιοῦτος φίλος, ὡς ὁ Ὀρέστης, ἄξιζε πολὺ περισσότερον, ἀπορῶ πῶς ὁ Πυλάδης ζωντανὸς δὲν ἐρρίφθη εἰς τὴν ἰδίαν πυρὰν, διὰ νὰ σκεπᾶσῃ ὁ αὐτὸς τάφος τὰ λείψανα τοιοῦτου ἐκλεκτοῦ ζεύγους;

Ω! λύσσα! καὶ πρέπει νὰ σιωπήσω;

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Πυλάδης δὲν ἀπέθανεν ἀπὸ λύπην·

ἀλλ' ἴσως εὐσπλαγχνιζόμενος τὸν γηραλέον πατέρα του, ἀκουσίως ὑπόφερε τὴν ζώην· ἡ ζώη πολλάκις νομίζεται προτιμότερα τοῦ θανάτου.

Ὁ Πυλάδης μ' ἀποσρέφεται, καθὼς μ' ἀπεσρέφετο καὶ ὁ Ὀρέστης.

Ὁ πατὴρ του μᾶς ἔσειλε, κ' ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναναῶσῃ ἐντελὴ φιλίαν μὲ τὸν Αἶγιστον.

Ὅμως εἶναι πατὴρ τοῦ Πυλάδου· αὐτὸς ἐδέχθη τὸν Ὀρέστην, ὡς ἰδίον τοῦ υἱόν, καὶ διεφυλάξεν ἀπὸ τὴν ὀργὴν μου.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὀρέστου, δὲν καταπαύει ἡ ὀργή σου;

Καὶ ποῖον ἦτον τὸ ἐγκλημα τοῦ Ὀρέστου;

Τὸ νὰ ἦναι υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου.

Σὺ τί αὐθαδιάζεις; . . .

Κύριε, . . . εἰς ποῖον μέρος κόσμου δὲν ἀντηχεῖ ἡ ἀληθὴς φήμη; ὅλη ἡ ἐλλὰς ἠξεύρει, ὅτι ὁ Ἀτρεΐδης σ' ἦτον ἄσπονδος ἐχθρὸς· ἠξεύρει ὅτι σ' ἐπιβούλευσε καὶ ἔπρεπε νὰ κατατρέξῃς τὸν υἱόν . . .

ἠξεύρει πρὸς τούτοις, ὅτι ἀπειράκις ἐπάσχισες νὰ τὸν

δολοφονήσης· ἤξεύρει, ὅτι μόνον ἡ παρουσία τοῦ ἤθελε
σε τρομάξει . . .

Αἰγισθοῦς.

Ω! τί λέγεις; ποῖος εἶσαι;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἶμαι τοιοῦτος . . .

Πυλάδης.

Αὐτὸς εἶναι . . . ἃ! μὴ παροργίζεσαι, Αἰγισθε, . . .
αὐτὸς εἶναι . . .

Αἰγισθοῦς.

Ποῖος;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τοιοῦτος . . .

Πυλάδης.

Οὐῖός τοῦ Στροφίου, ὁ Πυλάδης· κινούμενος μόνον ἀπὸ
ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῇ τὸν τόπον, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ορέστης,
ἔρχεται νὰ συγκλαύσῃ μὲ τὴν μητέρα τὸν φίλον τοῦ εἰς τὸ
Ἄργος· ὁ βασιλεὺς τὸν ἔδωκε τὴν ἄδειαν, νὰ μ' ἀκολου-
θήσῃ ἀγνώριστος· διὰ νὰ μὴ σὲ δώσῃ ποσῶς ὑποψίαν,
ἄφησε κάθε βασιλικὴν πομπήν, κ' ἐπλευσεν εἰς εὐτελεῖς
πλοῖον· εἰς ἐμὲ τὸν ἐμπιστεύθη. ὁ πατήρ· αὐτὸς ἀκούων
τὸνομα τοῦ Ορέστου, δὲν ἠμπόρεσε νὰ σιωπήσῃ· ἰδοὺ
καταλεπτῶς ὅλη ἡ ὑπόθεσις. ἃ! μὴ θελήσῃς διὰ τὴν ἀπει-
ρίαν τοῦ νὰ τὸν νομίσης ἔνοχον· οὔτε νὰ σοχασθῇς ἄλλην
αἰτίαν τοῦ ἐδῶ ἐρχομοῦ τοῦ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ω θεέ! Πυλάδης αὐτὸς! ἃ! ἔλα· εἰπέμε, νέε υἱέ
μου, . . . διὰ νὰ μάθω κἄν . . .

Αἰγισθοῦς.

Γύανι; εἶναι μάταιοι οἱ λόγοι σου, -- ὅστις κ' ἂν ᾔναι.

ἐγὼ δὲν συνειθίζω νὰ ὑποφέρω τοιοῦτον θράσος . . . ἀλλὰ
τί! ῥίπτεις ἐπάνω μου ὀργίλον καὶ παράφορον βλέμμα; ὁ
Στρόφιος δὲν σᾶς σέλλει, ὅχι· εἰσθε ψεύσαι, προδότηι.
στρατιῶται παρευθὺς εἰς τὰς ἀλύσους. ✕

Πυλάδης.

Α! ἀκουσέ με -- τῷ ὄντι ματαία ὑποψία θὰ σὲ
κάμῃ νὰ παραβῇς τῶν ἐθνῶν τὸ δικαίωμα;

Αἰγισθοῦς.

Ὑποψία; εἰς τὸ πρόσωπόν σας εἶναι ἐγχαραγμένα τὰ
ψεῦδος, καὶ ὁ φόβος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου ζέκει ἐγχαραγμένος ὁ ἔνοχος
φόβος.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Εἰπέ τε. μήπως εἶναι ψευδὴς ἡ ἀγγελία; . . .

Πυλάδης.

Ἄχ! οὕτω . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τρέμεις, τρέμεις, μὴν ἀναζήσῃ ὁ υἱός σου νέε μήτηρ;

Αἰγισθοῦς.

Ω, τί ἄκω! αὐτοὶ οἱ λόγοι ὑποκρύπτουσι κανένα
σκληρὸν μυσικόν. πρὶν τιμωρηθῇς . . .

Πυλάδης.

Ω οὐρανέ! ἃ! ἀκουσέ με.

Αἰγισθοῦς.

Θὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. ὡς τόσον, ὥς τοὺς σύρου
εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν. ἄχ! ἀναμφιβόλως ὑπηρετᾷ τοῦ
Ορέστου εἶναι οἱ κακοῦργοι. -- ἃ; ἐτοιμασθῶν δι' αὐτούς

τὰ πλέον ἀδυστήρ' ἀκολαγήρ'· ἐγὼ δ' ἴδιος θὰ τοὺς ἀκούσω·
ὁ ἴδιος θὰ μάθω τοὺς ἀληθεῖς σκοπούς των. ὑπάγετε.
ἐντὸς ὀλίγου θέλω νὰ βεβαιωθῶ, ἂν ζῇ ἢ ἀπέθανεν ὁ
Ὀρέστης.

Σ Κ Η Ν Η Γ'.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ,

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Τὸν Ὀρέστην εἰς θάνατον; ὦ θεά, τί βλέπω! ὦ
μητέρα, τὸν υἱόν σου ἀφίνεις νὰ σύρουν εἰς θάνατον;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τὸν υἱόν μου;

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὀρέστης; εἰς τὸ Ἄργος; εἰς τὴν ἐξουσίαν μου; ἐδῶ
δ' Ὀρέστης; ὦ χαρὰ! φύλακες . . .

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὁ υἱός!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀχ! ἡ ἀθλία! ἃ! τί εἶπα;

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Τρέξατε, φέρετέ τους εὐθὺς ἐμπρός μου· ὑπάγετε,
ἐπιταχύνετε, ὀγλήγορα. ὦ χαρὰ!

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐγὼ τὸν ἐπρόδωκα! ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ!

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τὸν υἱόν μου! ἀσπλαγχνε, ἂν ἐμὲ πρότερον δὲν εἶ-
ξης, τρέμε . . .

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Εἰς τὸ Ἄργος, μέσα εἰς τὸ παλάτιόν μου, ἄπιστη γυνή,
τὸν θανάσιμον ἐχθρόν μου ἐμβάσεις, καὶ κρύπτεις;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Καὶ αὐτὴ δὲν ἤξευρε, καθὼς καὶ σὺ· ἐγὼ σὰς ἀπάτησα

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Καὶ οἱ δύο θὰ τιμωρηθῇτε.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄ! ὄχι· ἐμὲ, ἐμὲ μόνον ἔπαρε τὴν ζωὴν· ἀλλὰ τὰ
τέκνα μου . . .

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Τὰ μικρὰ λείψανα τοῦ Ἀτρεΐδου, ἄχ! θὰ ἀπετάξω ἀπὸ
χαρὰν· σήμερον διὰ μιᾶς ὅλους θὰ τοὺς φονεύσω . . . ἀλλ'
ἰδοὺ φέρουν τοὺς προδότας. ὦ εὐτυχὴς ἡμέρα!

Σ Κ Η Ν Η Δ'.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΠΥΛΛΑΔΗΣ, σιδηροδέσμιοι,

ΛΙΓΙΣΘΟΣ ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ,

ΗΛΕΚΤΡΑ, σφατιῶται.

ΛΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὅλα μ' ἔγειναν γνωστά· εἰπέτε μόνον, ποῖος ἀπὸ τῶν
δύο εἶναι ὁ Ὀρέστης. . .

Ἐγὼ εἶμαι.

Ὅχι· ψεύδεται· ἐγὼ εἶμα, ὁ Ὀρέστης.

Ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶναι ὁ υἱός μου; εἰπέτετο· ἐγὼ εἶμαι ἄσπις του.

Σὺ ὁμίλησε, Ἥλεκτρα, καὶ πρόσεχε· νὰ μὴ ψευσθῇς· ποῖος εἶναι ὁ ἀδελφός;

(Τρέχουσα πρὸς τὸν Πυλάδην)

αὐτὸς εἶναι· αὐτὸς εἶναι βεβαότατα!

Ἐγὼ, ναί . . .

Μὴ τὸν πιεσῇς.

Ἦσυχασε· ἐπεδὴ ἐξεσκεπάσθη ἡ ἐπιβουλὴ, μὴ τολμή-
σης πλέον νὰ οἰκαιοποιηθῇς τὴν μαῖαν μου.

Κύτταξε, Αἰγισθε, ἂν τολμᾷς, κύτταξε τὴν ἀγρά-
τουσαν λύσαν εἰς τὺς ὀφθαλμούς μου· κύτταξε, καὶ
εἰπέ, ἂν ἐγὼ δὲν εἶμαι υἱὸς τοῦ Ἀτρεΐδου. πληροφορή-
σου ἀπὸ τὸν τρόμον ὅπου ἐνσπεῖρει εἰς τὴν δειλὴν καρ-
δίαν σου ἡ μόνη φωνὴ μου.

Προδότα, δειλὲ, σὺ εἶσαι· μὲ τὸ χέρι μου θὰ σὲ
φονεύσω.

Ἡ ἄφησε τὸ σπαθί· Αἰγισθε, ἢ εἰς ἐμὲ μπῆξετο· ἀλ-
λέως δὲν φθάνεις εἰς τὸν σκοπὸν σου. ζᾶπου. . . ὦ θεέ!
. . . ἅ! φανερόσου εἰς ἐμὲ. Ὀρέστη. ἄχ, ναὶ σὺ εἶσαι.

Μακρὰν αἰ αἱματώδεις χεῖρές σου· ὅστις ἀπὸ ἡμᾶς
ἤξευρε ν' ἀποθάνῃ, εἶναι Ὀρέστης· καὶ δὲν εἶναι υἱὸς σου
ἐκεῖνος, ὅπου τολμήσῃ ν' ἀγκαλιάσῃ τοιαύτην μητέρα.

Ὡ φαρμακεροὶ λόγοι! μ' ὅλον τοῦτο, . . ὅχι, δὲν
ε' ἀφίνω.

Ἰδοὺ πῶς ἀνταμείβεται ἡ ἀνότητος φιλοσοργία σου.--
ἀπὸ τὸ υἱόν σου φίλτρον σὲ γνωρίζω, Ὀρέστη. οἱ λόγοι
σου εἶναι ἄξιοι σοῦ, καὶ τῆς μιαρᾶς γενεᾶς σου.

Ὅστις δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ μαιφόνον μητέρα. ποτὲ δὲν
ὑποφέρει νὰ ὀνομάζεται υἱὸς της.

Παύσατε . . .

Αἰγισθε, τώρα δὲν καταλαμβάνεις; ἐκεῖνος εἶναι ὁ
Πυλάδης, καὶ ψεύδεται διὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν φίλον . . .

Νὰ γλυτώσῃ τὸν φίλον; καὶ ποῖος ἀπὸ σᾶς θὰ γλυ-
τώσῃ;

Ἄχ! ἂν δὲν εἶχον ἀλυσσοδεμένας τὰς χεῖρας, τώρα

ἐμπράκτως ἤθελες ἰδεῖ τὸν Ὀρέστην· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν δύναμαι πλέον μὲ τὰς χεῖρας νὰ σοῦ κατασπαράξω τὰ ἐπλάγχνα, λάβε τοῦτο, (α) καὶ γνώρισε τὸν Ὀρέστην.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἄ! κρύψε αὐτὸ τὸ ξίφος. ὦ θεέ!

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Αἰγισθε, βλέπεις τὸ ξίφος, ὅπου κρυφίως ἔφερνα διὰ νὰ σὲ σφάξω. τὸ γνωρίζεις καὶ σὺ, ὦ γύναι; αὐτὸ εἶναι τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν μικρὰν χεῖρα ἐμπηξες εἰς τὸ σῆθος τοῦ πατρός μου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΑ.

Ἡ φωνή, τὰ σχήματα, ἡ ὀργή, εἶναι εἶναι τὰ αὐτὰ τοῦ Ἀτρείδου. ἄχ σὺ εἶσαι ὁ ἴδιος. ἂν δὲν μὲ δέχεσαι εἰς τὰς ἀγκάλας σου, διαπέρασε αὐτὸ τὸ ξίφος εἰς τὴν καρδίαν μου· εἰς ἐμὲ θέλεις ἐκδικηθῇ δικαιοτέρα τὸν πατέρα. ἐν ὅσω ζῶ, καμμία δύναμις δὲν δύναται νὰ μ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ πλησίόν σου. θέλω ν' ἀποθάνω· ἢ διὰ σὲ, ἢ ἀπὸ σέ, ὦ υἱέ... ἀκόμη εἶμαι μήτηρ. καὶ σ' ἀγαπῶ... ἔλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου!...

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Μακράν. τί κάμνεις; ... εἰς ἓνα υἱὸν μητροκτόνον; ...! φύλακες, τὸ ξίφος ἀπὸ τὸ χέρι...

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐγγειρίζω τὸ ξίφος εἰς ἐσέ, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα θ' ὀνομάσω μητέρα. ἰδοὺ λαβε τὸ· σὺ ἡξεύρεις νὰ τὸ μεταχειρισθῇς· μπηξέ το εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Αἰγίσθου,

(α) ἐβγάξει τὸ ξίφος.

ἄφες με ν' ἀποθάνω· καθόλου δὲν μὲ μέλλει· φθάνει νὰ ἐκδικηθῇ ὁ πατήρ μου. δὲν ζητῶ ἄλλην ἀπόδειξιν μητρικοῦ φίλτρου ἀπὸ σέ· τώρα εὐθὺς σφάζετον. ὦ! τί βλέπεις τρέμεις! κυτρινίζεις; κλαίεις; πίπτει τὸ ξίφος ἀπὸ τὸ χέρι σου; ἀγαπᾷς τὸν Αἰγίσθον; τὸν ἀγαπᾷς. καὶ εἶσαι μήτηρ τοῦ Ὀρέστου; ὦ λύσσα! ὕπαγε· νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν πλέον τὰ μάτια μου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀλλοίμονον... μ' ἔρχεται... ν' ἀποθάνω... *

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τοῦτο εἶναι, (α) καὶ τοῦτο (εἰς ἐμὲ ἀνήκει) τὸ ξίφος ὅπου ἐφόνευσε τὸν πατέρα, θὰ φονεύσῃ καὶ τὸν υἱόν. πολλὰ καλὰ τὸ γνωρίζω· τὸ ἔλαβα βαμμένον ἀπὸ ἄλλο αἷμα, καὶ τὸ ἐπρόσφερα εἰς αὐτήν. -- ἀλλ' ἴσως δὲν ἡξεύρεις ἀκόμη ἀκριβῶς, νέε ἥρωα, ὅλους τοὺς φόνους τούτου τοῦ ξίφους. Ἀτρεὺς ὁ ἀνόσιος πάππος σου, τὸ ἔχωσεν εἰς τὸ σῆθος τῶν ἀδελφῶν μου, υἱῶν Θυέστου τοῦ ἀδελφοῦ του. ἄλλη πατρικὴ κληρονομία εἰς ἐμὲ δὲν ἔμεινεν· εἰς αὐτὸ ἔβαλα ὅλας μου τὰς ἐλπίδας· καὶ ματαίως δὲν ἤλπισα. ὅλον τέλος πάντων τοὺς ἐγκαταλειφθέντας μικροὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀτρέως, ὅλους τοὺς ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. σ' ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπου αἰσθάνουμου νὰ σὲ φονεύσω. -- ἀλλὰ ποῖός ποτε θάνατος ἤμπορεῖ νὰ ἐξισωθῇ μ' ἐκείνον τὸν φρικτὸν δεῖπνον, τὸν ὁποῖον ἐτόίμασεν εἰς τὸν πατέρα μου ὁ σκληρὸς πάππος σου;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὁ υἱός μου εἰς θάνατον; πρότερον σὺ θὰ λαβὴς θάνατον.

(α) πέρνει τὸ ξίφος ὅπου ἔπρεπε σιμὰ εἰς τοὺς πόδας τῆς Κλυταιμνήστρας.

Σ' ἐκατάλαβα· τρέμε καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, γύναι,
ἂν τέλος... μὴν ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ σιμάμου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ματαίως-

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τρέμε.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἄ! σβύστε εἰς ἐμὲ τὴν δίψαν σου, Αἴγισθε· κ' ἐγὼ
εἶμαι θυγάτηρ τοῦ Ἀτρείδου, κ' ἐγὼ· ἰδὲ εἰς τοὺς πό-
δας σου...

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἡλέκτρα, τί κάμνεις;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ἐγὼ σ' ἐπιβουλεύθην· δὲν εἶχα νὰ ἐκδικηθῶ πατέρα
καθὼς αὐτοί, μ' ὅλον τοῦτο ἦλθον νὰ σὲ φονεύσω· εἰς
ἐμὲ ἡμπορεῖς νὰ δείξης ἀφόβως τὴν σκληρότητά σου· τὸ
αἷμα τοῦ Ὀρέστου δὲν δύνασαι νὰ χύσης, χωρὶς κίνδυνόν
σου, εἰς τὸ Ἄργος...

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Πυλάδης, Ὀρέστης, Ηλέκτρα, ὅλοι εἰς θάνατον· καὶ
σύ ἔτι, γύναι ἂν δὲν χαλινώσης τὴν μαρίαν σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐμὲ μόνον, ἐμέ. τί σ' ὠφελεῖ νὰ φονεύσης ἄσπλον
κόρην; ὁ Πυλάδης εἶναι υἱὸς δυνατοῦ βασιλέως, καὶ
ἡμπορεῖ θανασίμως νὰ σὲ βλάψῃ· ἐμὲ μόνον σφάζει. --ὦ
φιλτατοῖ μου! διὰ σᾶς μόνον λυποῦμαι· ἡ ἀχαλίνωτος ὁρμή
μου σᾶς φονεύει· ὦ οὐρανέ τίποτε ἄλλο δὲν με θλίβει.

ἀλλὰ νὰ βλέπω, ν' ἀκούω τοῦτον, καὶ νὰ κρατηθῶ,
ἦτον τῶν ἀδυνάτων... σεῖς ἀγωνίσθητε τόσον διὰ τὴν
σωτηρίαν μου, κ' ἐγὼ σᾶς φονεύω.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ χαρὰ! κ' ἡμπορῶ νὰ σὲ δώσω ἄλλην ποινὴν μεγα-
λητέραν ἀπὸ τὸν θάνατον; ὅλοι σφαγμένοι λοιπὸν ἄς πέ-
σουν ἐμπρὸς τοῦ, πρῶτον ἡ Ἡλέκτρα, ἔπειτα ὁ Πυλάδης,
καὶ ἐπάνω εἰς τούτους αὐτοὺς τελευταῖον.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Παγκάκισε...

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ μήτερ, οὐτῶ ἀφίνεις νὰ μᾶς φονεύσουν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Ὀρέστη!

ΟΡΕΣΤΗΣ,

ὦ Θεέ!... κλαίω; ἄχ! ναὶ διὰ σᾶς κλαίω.-- σὺ,
γύναι, ἡ τόσον τολμηρὰ εἰς τὸ ἐγκλημα, τώρα δειλιᾷς
νὰ τὸ διορθώσης;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Φθάνει νὰ ἡμποροῦσα ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ τὰς μιαιφάν-
του χεῖρας· ὦ τέκνον!...

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἀπιστῇ δὲν μοῦ γλυτώνεις ἀπὸ τὰς χεῖρας.-- αἱ
κραυγαίαι δὲν ὑποφέρονται πλέον· παύσατε λέγω. ἔως
πότε ἀργοπορεῖτε, καὶ δὲν τοὺς σύρετε εἰς θάνατον;
ὑπάγετε.-- Δημάντη, ἔχω τὴν ζωὴν σου ἐνέχυρον διὰ
τὸν θάνατόν τους,

ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἔλα, γύναι ἔλα, μαζίμου -- ὦ Θυέσσα, τέλος πάν-
των λαμβάνομεν ἐκδίκησιν, βραδεῖαν μὲν, ἀλλ' ἐντελῆ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΠΡΑΞΙΣ Ε΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ΣΑΡΑΤΙΩΤΑΙ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὦ ἀπροσδόκητος προδοσία! ὦ λύσσα! τὸν Ὀρέστην ν'
ἐπολύσουν; τώρα βλέπομεν.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄ! γύρισε ὀπίσω.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἄχ! παγκάκιση! καὶ σὺ τρέχεις εἰς τὰ ὄπλα;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Νὰ σὲ γλυτώσω θέλω. ἄχ! ἀκουσέ με· δὲν εἶμαι
πλέον ἐκείνη...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

"Απιστη...

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Στάσου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

"Ισως ὑπεσχέθης, ἄπιστη, νὰ μὲ προδώσης ζωντανὸν εἰς ἐκεῖνον τὸν κακοῦργον;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Νὰ σὲ γλυτώσω ἀπ' αὐτὸν, ἤμπορεῖς νὰ χαθῇς, σὲ τ' ὀμνύω. Ἄ! ἐδῶ μείνε, κρύψου εἰς ἀσφαλὲς μέρος. ἐν τῷ μεταξύ ἔχεις ἐμὲ προπύργιον κατὰ τῆς μανίας του.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Τὸ καλῆτερον προπύργιον κατὰ τῆς μανίας του ἂν ᾔηναι τὰ ὅπλα. τώρα ὕπαγε· ἄφες με. τρέχω...

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

"Α! ποῦ;

ΥΠΙΓΙΣΔΟΣ.

Νὰ τὸν φονεύσω.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Κινδυνεύεις. ἀλλοίμονον! τί κάμνεις; δὲν ἀκούεις τοῦ λαοῦ τὰς κραυγὰς, τὰς ἀπειλὰς; γάσου· δὲν σ' ἀφίνω.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Εἰς μάτην ἐλπίζεις νὰ γλυτώσης τὸν παράνομον υἱόν σου. ἀπομακρύνου, σιώπα, ἄφες με, ἦ! ἐγὼ...

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ναὶ, σφάζεμε, Αἰγισθε, ἂν δὲν μὲ πεισῇς. «Ὁρέστη.» ἀκούεις; «Ὁρέστη.» πῶς ἀντιβοᾷ πανταχόθεν αὐτὸ τὸ τρομερὸν ὄνομα! ἄχ! δὲν εἶμαι πλέον μήτηρ! ὁ

κίνδυνός σου μ' ἀποκαταστάνει πάλιν σκληρὰν κατὰ τοῦ αἵματός μου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ἡεὐρεῖς πόσον σ' ἀποσρέφονται οἱ ἀργεῖοι· μὲ τὴν παρουσίαν σου θέλεις διπλασιάσει τὴν βράζουσαν ὀργὴν εἰς τὰ σῆθητων. ἀλλ' ὁ κρότος αὐξάνει. ἄχ! σὺ παράνομη, σὺ ἐσάθης αἰτία· ἐξ αἰτίας σου ἐβράδυνα τὴν ἐκδίκησιν, ἥτις ἐπιστρέφει τώρα κατ' ἐμοῦ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἐμὲ λοιπὸν φόνευσε.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Δι' ἄλλης ὁδοῦ θέλω εὔρει τὴν σωτηρίαν μου.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Κ. ἐγὼ σ' ἀκολουθῶ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Εἰς μάτην ἡ ὑπεράσπισίς σου· ἄφες με· ὕπαγε· κατ' οὐδένα τρόπον δὲν σὲ θέλω πλησίον μου!

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

"Ολοι μ' ἀποφεύγουν!... ὦ θλιβερά· κατάστας! ὁ υἱός δὲν μὲ γνωρίζει μητέρα του πλέον, οὔτε ὁ σύζυγος γυναικα του· μ' ὅλον ὅτι εἶμαι καὶ γυνὴ καὶ μήτηρ· ἄχ ἡ ἀθλία! θέλω κἂν μακρόθεν νὰ τὸν ἀκολουθήσω, καὶ νὰ μὴ τὸν χάσω ἀπ' ἐμπρός μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.
Μῆτερ ποῦ ὑπάγεις; ᾗ γύμνασις εἰς τὸ πάλαι μέ-
γας κίνδυνος;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
Ὁ Ὀρέστης, εἰπέ μοι, ποῦ εἶναι; τί κάμνει;

ΗΛΕΚΤΡΑ.
Ὁ Πυλάδης, Ὀρέστης, ἐγὼ, ὅλοι ἐσώθημεν. μᾶς
εὐσπλαγχίσθησαν οἱ ἴδιοι δορυφόροι τοῦ Αἰγίσθου. »
αὐτὸς εἶναι ὁ Ὀρέστης. » φωνάζει ὁ Δημάδης πρῶτον,
ἔπειτα ὁ λαός. » ζήτησεν ὁ Ὀρέστης θανατωθῆναι ὁ Αἰ-
γισθος. »

ΚΜΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τί ἀκούω!

ΗΛΕΚΤΡΑ.
Ἄχ μῆτερ! ἠσυχασέ· ὀλίγωρα θέλεις ἰδεῖ τὸν υἱόν
σου· καὶ μετὰ τὰ μιὰ ἐνδύματα τοῦ τυράννου...

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἄχ σκληρὰ! ἄφες με· τρέχω...

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μὴ, μὴ· γὰρ σὺ ὁ λαὸς φρυάττων, σὲ κράζει μι-
αιφύγον σύζυγον. μὴ παρρησιάζεσαι κατὰ τὸ παρὸν
τρέχεις μέγαν κίνδυνον· δι' αὐτὸ ἦλθα τὸ μητρικὸν
φίλτρον ὅπου ἔδειξες, ὅταν μᾶς ἐσυρναν εἰς θάνατον,
ἐξέλειψεν πλέον τὸ ἔγκλημά σου. ὁ ἀδελφός με σέλλει

νὰ εἰ παρηγορήσω, νὰ σὲ συνδράμω, νὰ σὲ κρύψω
ἐπὶ τὴν φρικτὴν θέαν. ὁ Πυλάδης καὶ ὁ Ὀρέστης ὥπλι-
σμένοι παντοῦ τρέχουσι, ζητοῦντες τὸν Αἰγίσθον· ποῦ
εἶναι ὁ παράνομος;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Παράνομος εἶναι ὁ Ὀρέστης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ θεέ! τί ἀκούω;

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Τρέχω νὰ τὸν γλυτώσω, ἢ ν' ἀποθάνω μαζί του.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Μὴ, μῆτερ, μὴν ὑπάγεις. φρυάττουσι τὰ πνεύμα-
τα...

ΚΑΝΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Μοὶ εἶναι πεπρωμένη ἡ ποινὴ· θὰ ὑπάγω...

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ μῆτερ, ἐκεῖνον τὸν ἀχρεῖον ὅστις πρὸ ὀλίγου
κατεδίκασεν τὰ τέκνα σου εἰς θάνατον, θέλεις;...

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ναί, θέλω νὰ τὸν γλυτώσω· μὴ μ' ἐμποδίζης·
ἐνάντη ν' ἀκολουθήσω τὸ φρικτὸν πεπρωμένον μου.
εἶναι σύζυγός μου, πολὺ μ' ἀξίζει· δὲν θέλω νὰ τὸν χάσω,
οὔτε ἡμπορῶ. προδύται εἰσθε, ὅχι παιδιὰ μου, σὰς ἀ-
ποσρέφομαι. πρὸς αὐτὸν θὰ ὑπάγω· ἄφες με, παράνο-
μη, θὰ ὑπάγω, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ· ἔ! μόνον νὰ
προσθῶ ἐν καιρῷ.

Ἵπαγε, τρέξε εἰς τὸ πεπρωμένον σου, ἂν τὸ θέ-
λης... σοχάζομαι ὅμως, ὅτι δὲν θὰ προφθάσῃ. -- δια-
τί νὰ μὴν ἡμπορῶ κ' ἐγὼ νὰ καθοπλίσω τὴν δεξιάν
μου, διὰ νὰ καταπληγῶσω τὸν παράνομον Αἰγισθον!
ὦ τυφλὴ μητὲρ! ὦ πόσον εἶσαι προσκολλημένη εἰς ἐ-
κείνον τὸν ἀχρεῖον! -- μ' ὅλον τοῦτο... ἐγὼ τρέμω,
.. μήπως τώρα ὁ παρωργισμένος λαὸς τὴν τιμωρήσῃ,
πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ βασιλέως του... ὦ οὐρανέ! ἄς
τὴν ἀκολουθήσω. -- ἀλλὰ πρῶτος ἔρχεται, ὁ Πυλάδης
χωρὶς τὸν ἀδελφόν;

Α! εἰπέμε' ὁ Ὀρέστης...

Περικύκλωσε τὸ παλάτι μὲ ὅπλα. ἀλλὰ ποῦ ἐκρύφθη ὁ
Αἰγισθος; τὸν εἶδες;

Εἶδα τὴν παράφορον μητέρα, καὶ ματαίως ἐπάσχισα
νὰ τὴν κρατήσω. ἀπ' αὐτὴν τὴν θύραν δραμαίᾳ ἐβγήκε,

καὶ εἶπεν, ὅτι θέλει νὰ γένῃ ἀσπίς τοῦ Αἰγίσθου. αὐτὸς
λοιπὸν εἶχ' εὐγὴ προήτερα ἀπὸ τὸ παλάτι.

Κ' ἐτόλμησε νὰ παρρησιασθῇ ἔμπροσθεν τῶν Ἀργείων;
ταύτην τὴν ὥραν λοιπὸν εἶναι φονευμένος. εὐτυχὴς, ὅστις
πρῶτος τὸν ἐπλήγωσεν. -- ἀλλ' ἀκούονται πλησιέστερον αἱ
κραυγαί...

» Ὀρέστης; » ἄχ νὰ ᾔτον!...

Ἰδοῦ, ἔρχεται φρυάττων.

Κανεὶς ἀπὸ σᾶς ἄς μὴν αὐθαδιάσῃ νὰ μοῦ φονεύσῃ τὸν
Αἰγισθον' ἄλλο ξίφος ὀξύτερον ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου δὲν
εἶναι. -- Αἰγισθε, ἔ' σὺ ποῦ εἶσαι, ἄνδρες; Αἰγισθε, ποῦ
εἶσαι; ἔλα. θανατηφόρος φωνὴ σὲ κράζει· τί ἔγινες; ...
δὲν εὐγαίνεις; ἄχ οὐτιδανέ' κρύπτεσαι; εἰς μάτην· οὔτε
εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ ᾄδου δὲν θέλεις εὐρεῖ ἄσυλον· τὸ
βλέπεις, τώρα τὸ βλέπεις, ἂν ἤμαι υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου.

... Αὐτὸς... ἐδῶ δὲν εἶναι.

Απισοί, σῆς, σῆς ἴσως τὸν ἐφονεύσετε, χωρὶς ἐμένα;

Ἐφυγεν ἀπὸ τὸ παλάτι, πρὶν ἐγὼ ἔλθω.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Εἰς τὸ παλάτι εἶναι κρυμμένος· ἐγὼ τὸν εὗρισκω. —
μὲ τὰ χεῖρά μου ἐδῶ θὰ τὸν σύρω ἀπὸ τὰ μαλλιά· καμμία
δέσσις οὔτε καταχθόνιος, οὔτε θεία δύναμις δύναται νὰ
ἐ'κποσπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, εἰς τὸν κοινορτὸν θὰ σύρω
τὸ βδελυρὸν σου σῶμα, ἕως εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρὸς,
κ' ἐκεῖ θὰ χύσω ὅλον τὸ μιαρὸν σου αἷμα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὅρεςη, ἐμέ, δὲν πιστεύεις; ἐμέ; . . .

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ποῖος εἶσαι; τὸν Αἰγισθὸν ζητῶ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

Αὐτὸς ἔφυγεν.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐφυγεν; ἀνδρὸι, καὶ σεῖς ἐκέσθε; ἐγὼ τὸν εὗρισκω.

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΗΛΕΚΤΡΑ,

ΠΥΛΑΔΗΣ ΟΡΕΣΤΗΣ,

Ἀκόλουθοι Ορέστου καὶ Πυλάδου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ήέ μω, ἑλεος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἐλεος; . . . τίνος υἱὸς εἶμαι; εἶμαι υἱὸς τοῦ Ἀτρείδου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὁ Αἰγισθος εἶναι εἰς τὰς ἀλύσους.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀκόμη ζῇ; ὦ χαρά! τρέχω νὰ τὸν σφάξω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Στάσου. ἐγὼ μόνη ἐσφάξα τὸν πατέρα σου· ἐμὲ σφά-
ξε . . . ὁ Αἰγισθος δὲν ἦτον ἔνοχος.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ποῖος, ποῖος μὲ πιάνει τὸ χέρι; ποῖος μὲ κρατεῖ; ὦ
λύσσα! τὸν Αἰγισθὸν; . . . βλέπω συρόμενον ἐδῶ, . . .
ἄφες με.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ὅρεςη, δὲν γνωρίζεις τὴν μητέρα;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀπολεσθήτω ὁ Αἰγισθος· ἀπόθανε κακοῦργος· λάβε
θάνατον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ὅρεςτου.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ,
ΗΛΕΚΤΡΑ ΠΥΛΑΔΗΣ,

Ἀκόλουθοι Πυλάδου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀχ! μὴ ἀποφεύγεις! . . . προτῆτερα ἐμὲ θὰ σφάξῃς.

ΟΡΕΣΤΗΣ
Σ Κ Η Ν Η Ι.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΠΥΛΑΔΗΣ,

ἀκόλουθοι Πυλάδου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Πυλάδη, ὕπαγε· τρέξε, ἐμπόδισέ την, ὀγλήγορα·
γύρισέ την ἐδῶ.

Σ Κ Η Ν Η ΙΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐγὼ τρέμω... εἶναι πάντοτε μήτηρ· πρέπει νὰ τὴν
εὐσπλαγχνισθῶμεν. -- πρὸ ὀλίγου ὅμως βλέπousα τὰ τέκνα-
της συρόμενα εἰς ἐπονείδισον θάνατον, ἔδειχνε τόσον πόνον
καὶ τόλμην, ὅσον τώρα διὰ τὸν Αἰγισθον; ἄλλ' ἔφθασε,
τέλος πάντων, ἡ πόσον ποθητὴ ἡμέρα, καὶ φονεύσαι
τύραννε. -- πάλιν ἀκούω νὰ περιβομβῇ ὄλον τὸ παλάτι
ἀπὸ θρήνους καὶ κραυγῶν, καθὼς ἐκείνην τὴν φρικτὴν καὶ
αἱματώδη νύκτα, τὴν τελευταίαν εἰς τὸν πατέρα μου. --
ἤδη πληγωμένος, καιρίως ἀπὸ τὸν Ὀρέστην, πίπτει ὁ Αἰ-
γισθος· τὸ καταλαμβάνω ἀπὸ τὸν θόρυβον τοῦ ὄχλου· ἰδοὺ
τρέχει ὁ Ὀρέστης, μ' αἱματωμένον ξίφος, νικητὴς καὶ
τροπαιοῦχος.

Σ Κ Η Ν Η ΙΒ.

ΗΛΕΚΤΡΑ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀχ ἀδελφέ! ἔλα· ἐκδικητὰ τοῦ βασιλέως τῶν βασιλείων,

ΠΡΑΕΙΣ Ε.

τοῦ πατρὸς, τοῦ Ἀργούς, ἐμοῦ· ἔλα εἰς τὰς ἀγκά-
λας μου...

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἀδελφῇ, ... μὲ βλέπεις τέλος πάντων ἄξιον υἱὸν
τοῦ Ἀτρείδου· κύτταξε, αὐτὸ εἶναι αἷμα τοῦ Αἰγισθοῦ.
μόλις τὸν εἶδα, κ' εὐθὺς ἔτρεξα νὰ τὸν φονεύσω εἰς τὸν
ἴδιον τόπον· οὐτ' ἐνθυμήθην νὰ τὸν σύρω εἰς τὸν τάφον
τοῦ πατρὸς μας. ἀπειράκις ἐμπηξα τὸ ξίφος εἰς τὴν δεξιὴν
καὶ τρέμουσαν καρδίαν του. -- μ' ὄλον τοῦτο ἀκόμη δὲν
ἔσβυσεν ἡ πολυχρόνιος δίψα μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἡ Κλυταίμνησρα λοιπὸν δὲν ἐπρόφθασε νὰ σ' ἐμποδίσῃ;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Καὶ τίς ἤθελε τολμήσῃ τόσον; ἐμὲ νὰ ἐμποδίσῃ; ὡς
ἀσραπὴ ὤρμησα κατ' ἐπάνω του. ἔκλειεν ὁ δειλὸς· καὶ τὰ
δάκρυά του μᾶλλον ἀναπτον τὴν λύσσαν μου· ἄχ πάτερ,
τοιούτος ἀνάνδρως νὰ σὲ φονεύσῃ;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἐκδικήθη πλέον ὁ πατὴρ μας· ἡσύχασε· καὶ εἰπέ με.
δὲν ἀπάντησες ἐμπρός σου τὸν Πυλάδην;

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τὸν Αἰγισθον μόνον εἶδα. -- ποῦ εἶναι ὁ φίλτατος
Πυλάδης; πῶς νὰ μὴ τὸν ἔχω συνεργὸν εἰς τοιοῦτον
ἔργον;

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Πρὸ ὀλίγου εἰς αὐτὸν ἐνεμπιστεύθην τὴν παράφορον καὶ
ἐπελπισμένην μητέρα μας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τίποτε δὲν ἔμαθα περὶ αὐτῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Ἴδου, ἐπιστρέφει ὁ Πυλάδης . . . ὦ Θεά! τί βλέπω
μόνος γυρίζει;

Καὶ λυπημένος;

ΣΚΗΝΗ Τελευταία.

ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΑΔΗΣ, ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ω! διατί λυπημένος, φίλτατέ μου; δὲν ἤξεύρεις, ὅτι
ἔσφαξα, ἐκείνον τὸν κακούργον; ἀκόμη σάζει αἷμα τὸ
ξίφος μου· ἴδε. ἄχ, σὺ δὲν ἔγινες κοινωνὸς τοῦ φόνου! ἔς
χορτά σου καὶ τὰ μάτια σου ἀπ' αὐτὴν τὴν θεάν.

ὦ θεά! — Ὁρέσῃ, δός με αὐτὸ τὸ ξίφος.

Διατί;

Δόσμετο.

Λάβετο.

Ἀκουσέμε. — ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν πλέον μένωμεν
εἰς αὐτὸν τὸν τόπον· ἔλα . . .

Ἀλλὰ τί;

Α! ὁμίλησε· ποῦ εἶναι ἡ Κλυταιμνήστρα; +

Ἀφες·ν' τώρα ἴσως καίει τὴν πυρὰν τοῦ προδότου
συζύγου της.

ὑπερεκπλήρωσες τὴν ἐκδίκησιν· τώρα ἔλα μὴν ἐξετάξῃς
περισσότερον . . .

Ω! τί λέγεις;

Πυλάδη, τὴν μητέρα σὲ ζητῶ. — ὦ, παγώνει τὸ
αἷμά μου εἰς τὰς φλέβας . . .

Ὁ οὐρανός . . .

Ἀχ! φονευθεῖσα ἴσως . . .

Μήπως ἀπὸ τὴν παραφοράν της ἔγινεν αὐτόχειρ;

— Πυλάδη· οἱμοι! . . . δὲν ἀποκρίνεσαι;

Διηγῆσου· τί συνέβη;

Πληγωθεῖσα . . .

Ἀπὸ τίνος χέρι;

— Ἀχ! ἔλα . . .

Σὺ τὴν ἐφόνευσες.

Ἐγὼ μητροκτόνος; . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Τυφλωμένος, ἀπὸ τὸν θυμὸν, τρέχων κατὰ τοῦ Ἀιγίσθου, τὴν ἐπλήγωσες μὲ τὸ ξίφος, χωρὶς νὰ καταλάβῃς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ, ποία φρίκη μὲ κατακυριεύει! ἐγὼ μητροκτόνος; --
Πυλάδην, δόσμε τὸ ξίφος· τὸ θέλω . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

Μὴ γένοιτο.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ἀδελφέ . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ!

Ἄθλιε Ὀρέστη!

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Τώρα, ποῖος μ' ὀνομάζει ἀδελφόν; παράνομη, σὺ ἴσως, ἥτις μ' ἐφύλαξες τὴν ζωὴν διὰ νὰ γίνω μητροκτόνος; --
δός με τὸ ξίφος· τὸ ξίφος, . . . ὦ μανία! ποῦ εἶμαι; τί ἔκαμα; . . . ποῖος μὲ κρατεῖ; . . . ποῖος μὲ διώκει; . . .
ἄχ! ποῦ φεύγω; ποῦ κρύπτομαι; -- ὦ πάτερ, μ' ἄγριοκυττάξεις; αἶμα μ' ἐζήτησες· κί αὐτὸ εἶναι αἷμα καὶ διὰ σὲ μόνον τὸ ἔχουσα.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ὀρέστη, Ὀρέστη, . . . ἄχ ἄθλιε ἀδελφέ! . . . δὲν μᾶς ἀκούει πλέον· εἶναι ἔξω φρενῶν . . . ἡμεῖς, Πυλάδην, πρέπει νὰ ἡμεθα πάντοτε πλησίον του . . .

ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

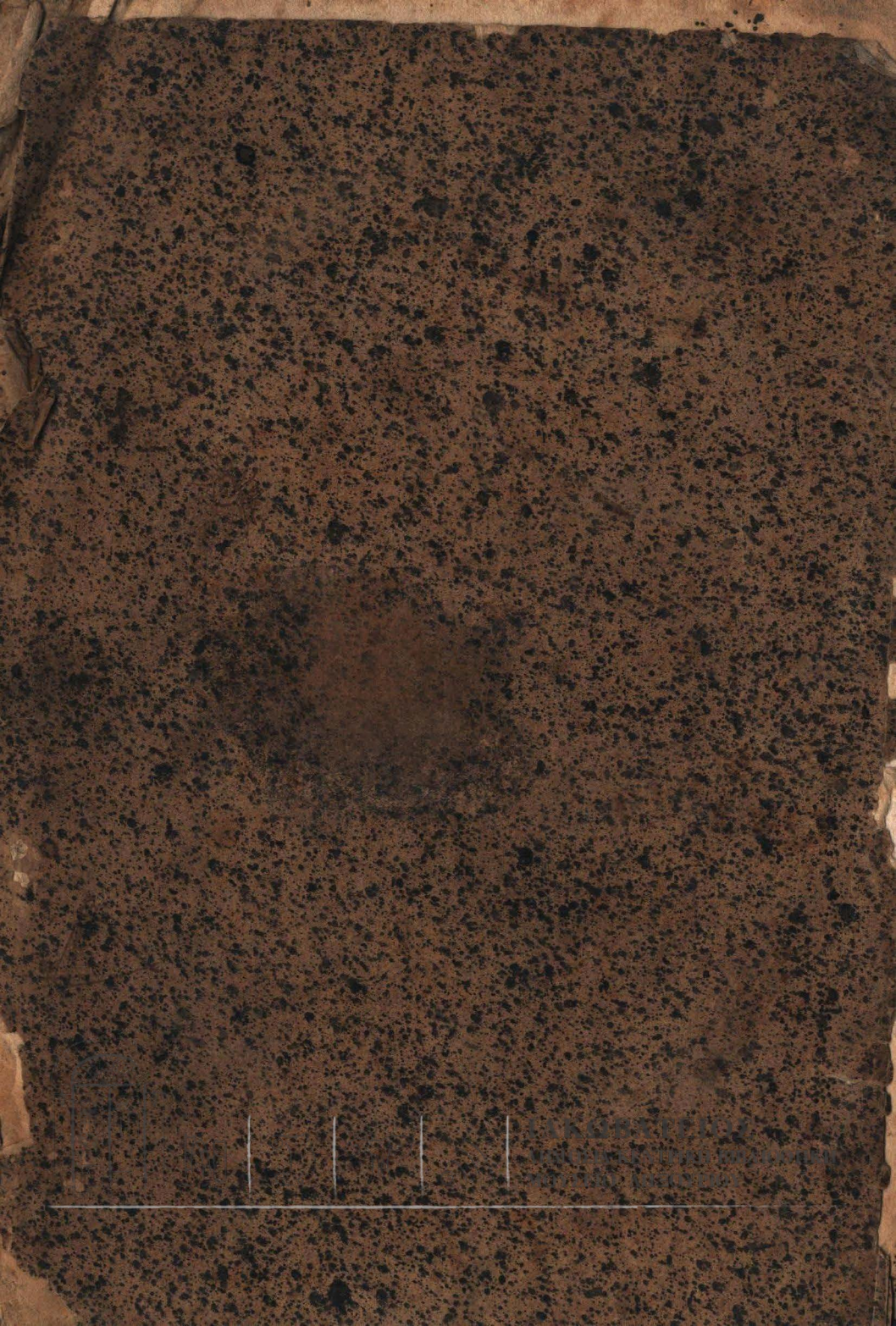
Ὡ σκληροὶ καὶ ἄφευκτοι νόμοι τῆς φρικτῆς εἰμαρμένης! †

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

UNIVERSITY OF
MICHIGAN LIBRARY
ANN ARBOR, MICHIGAN